DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

31 maja | Nr. 15 | Rok 1935.

Cena numeru niniejszego 75 gr, z przesyłką zwyczajną 90 gr, poleconą zł 1,20. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3. Tel. redakcji Min. Sk. 12.12.29, tel. Administracji Min. Sk. 11.05.08.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P.K.O. Nr. 30305.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU:

Poz. 353—z dnia 8 maja 1935 r. w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych o zmianie planu umorzenia obligacyj serji pierwszej 5% państwowej renty ziemskiej 514

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU:

Poz. 354—z dnia 6 maja 1935 r. w sprawie wysokości dodatków lokalnych dla funkcjonarjuszów państwowych, pełniących służbę w urzędach celnych, położonych zagranicą 515

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA:

Poz. 355—w sprawie numerów obligacyj 3% Premjowej ożyczki Budowlanej Serji I, na które padły wygrane w dniu 1 maja 1935 r. 515

OKÓLNIKI MINISTERSTWA SKARBU:

Poz. 356—L. D. III. 6404/3/35 z dnia 24 maja 1935 r. w sprawie zarachowania kosztów wynagrodzenia świadków i biegłych oraz opłat w postępowaniu odwoławczem, uiszczanych przez płatników w myśl art. 72 i 115 Ordynacji Podatkowej 515

„ 357—L. D. IV. 13586/1/35 z dnia 4 maja 1935 r. w sprawie zarachowywania scalonego podatku przemysłowego 517

„ 358—L. D. IV. 13752/1/35 z dnia 11 maja 1935 r. w sprawie ustalania wagi netto towarów przez faktyczne wyważanie 517

„ 359—L. D. IV. 15608/2/35 z dnia 16 maja 1935 r. w sprawie ujednostajnienia badań niektórych towarów . 518

„ 360—L. D. IV. 13408/2/35 z dnia 20 maja 1935 r. w sprawie zastosowania urzędowej tabeli tarowej . . 521

„ 361—L. D. IV. 16979/3/35 z dnia 28 maja 1935 r. w sprawie stwierdzania pochodzenia i przychodzenia towarów przy odprawie celnej 522

„ 362—L. D. IV. 17059/3/35 z dnia 28 maja 1935 r. o zmianie okólnika L. D. IV. 2549/3/35 w sprawie ewidencyjnych zaświadczeń eksportowych na odzież oraz gotowe wyroby włókiennicze 528

„ 363—L. D. IV. 12192/3/35 z dnia 28 maja 1935 r. w sprawie odprawy celnej osprzętu łodzi motorowych . 528

„ 364—L. D. IV. 13450/2/35 z dnia 21 maja 1935 r. w sprawie wyjaśnienia do poz. 165 taryfy celnej przywozowej 529

„ 365—L. D. IV. 15217/1/35 z dnia 24 maja 1935 r. w sprawie tolerancji nieznacznych nadwyżek towarów ponad ilość wymienioną w pozwoleniach weterynaryjnych 529

„ 366—L. D. V. 15953/1/35 z dnia 18 maja 1935 r. w sprawie wykładni postanowień ordynacji podatkowej . 529

„ 367—L. D. V. 17759/2/35 z dnia 18 maja 1935 r. w sprawie opodatkowania podatkiem dochodowym osób fizycznych, prowadzących księgi handlowe 533

„ 368—L. D. V. 17755/2/35 z dnia 20 maja 1935 r. w sprawie ulg w podatku dochodowym z tytułu nowowzniesionej budowli 533

„ 369—L. D. VI. 5741/4/35 z dnia 22 maja 1935 r. w sprawie narzędzi kontrolno-mierniczych 534

„ 370—L. D. VI. 5995/4/35 z dnia 25 maja 1935 r. w sprawie druków do miesięcznego wykazu ilościowego spraw karnych skarbowych 535

„ 371—L. D. VI. 5382/2/35 z dnia 23 maja 1935 r. w sprawie zatwierdzania kierowników gorzelń . . 535

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

Z MINISTERSTWA SKARBU:

Komunikat o czasie urzędowania w Posterunku Celnym w Sowiejgórze 535
Komunikat o zagubieniu znaczka legitymacyjnego Kontroli Skarbowej w Grodnie 536
Komunikat o wylosowaniu Bonów Funduszu Inwestycyjnego w dniach 16 i 23 maja 1935 r. . . . 536
Komunikat o ogłoszeniu instrukcyj Ministra Opieki Społecznej o państwowej pomocy lekarskiej dla funkcjonarjuszów państwowych w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Opieki Społecznej Nr. 4 z dn. 16 marca 1935 r. 536

OGŁOSZENIA.

353.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 8 maja 1935 r.

w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych o zmianie planu umorzenia obligacyj serji pierwszej 5% państwowej renty ziemskiej.

Na podstawie art. 4 ust. (1) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o wynagrodzeniu za nieruchomości ziemskie, przymusowo wykupywane na podstawie ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej lub przejęte na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1920 r. o przejęciu na własność Państwa ziemi w niektórych powiatach Rzeczypospolitej (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 843), zarządza się co następuje:

§ 1. Plan umorzenia serji pierwszej 5% państwowej renty ziemskiej dla sumy 50.000.000 złotych w złocie, ogłoszony jako załącznik do rozporządzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Reform Rolnych z dnia 30 grudnia 1927 r. w sprawie emisji serji pierwszej 5% państwowej renty ziemskiej (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 8, poz. 58), zmienia się na plan umorzenia dla sumy 27.787.500 złotych w złocie, załączony do rozporządzenia niniejszego.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 23 maja 1935 r. Nr. 37, poz. 261).

Załącznik do rozp. Min. Skarbu z dnia 8 maja 1935 r. (poz. 353).

Plan umorzenia serji pierwszej 5% państwowej renty ziemskiej dla sumy 27.787.500 złotych w złocie.

L. p. raty	Termin płatności	Spłata kapitału	Pozostało do umorzenia
15	1 czerwca 1935 r.	53.500	27.734.000
16	1 grudnia 1935 r.	164.000	27.570.000
17	1 czerwca 1936 r.	168.000	27.402.000
18	1 grudnia 1936 r.	172.000	27.230.000
19	1 czerwca 1937 r.	176.000	27.054.000
20	1 grudnia 1937 r.	181.000	26.873.000
21	1 czerwca 1938 r.	185.000	26.688 000
22	1 grudnia 1938 r.	190.000	26.498.000
23	1 czerwca 1939 r.	195.000	26.303.000
24	1 grudnia 1939 r.	199.000	26.104.000
25	1 czerwca 1940 r.	204 000	25.900.000
26	1 grudnia 1940 r.	210.000	25.690.000
27	1 czerwca 1941 r.	215.000	25.475.000
28	1 grudnia 1941 r.	220.000	25.255.000
29	1 czerwca 1942 r.	226.000	25.029.000
30	1 grudnia 1942 r.	231.000	24.798.000
31	1 czerwca 1943 r.	237.000	24.561.000
32	1 grudnia 1943 r.	243.000	24.318 000
33	1 czerwca 1944 r.	249.000	24.069.000
34	1 grudnia 1944 r.	255.000	23.814.000
35	1 czerwca 1945 r.	262.000	23.552.000
36	1 grudnia 1945 r.	268.000	23.284.000
37	1 czerwca 1946 r.	275.000	23.009.000
38	1 grudnia 1946 r.	282.000	22.727.000
39	1 czerwca 1947 r.	289.000	22.438.000
40	1 grudnia 1947 r.	297.000	22.141.000
41	1 czerwca 1948 r.	304.000	21.837.000
42	1 grudnia 1948 r.	312.000	21.525.000
43	1 czerwca 1949 r.	319.000	21.206.000
44	1 grudnia 1949 r.	327.000	20.879.000
45	1 czerwca 1950 r.	336.000	20.543.000
46	1 grudnia 1950 r.	344 000	20.199.000
47	1 czerwca 1951 r.	352.000	19.847.000
48	1 grudnia 1951 r.	361.000	19.486.000
49	1 czerwca 1952 r.	370.000	19.116.000
50	1 grudnia 1952 r.	380.000	18.736.000
51	1 czerwca 1953 r.	389.000	18.347.000
52	1 grudnia 1953 r.	399.000	17.948.000
53	1 czerwca 1954 r.	409.000	17.539.000
54	1 grudnia 1954 r.	419.000	17.120.000
55	1 czerwca 1955 r.	430 000	16.690.000
56	1 grudnia 1955 r.	440.000	16.250.000
57	1 czerwca 1956 r.	451.000	15.799.000
58	1 grudnia 1956 r.	463.000	15.336.000
59	1 czerwca 1957 r.	474.000	14.862.000
60	1 grudnia 1957 r.	480.000	14.382.000
61	1 czerwca 1958 r.	498.000	13.884.000
62	1 grudnia 1958 r.	511.000	13.373.000
63	1 czerwca 1959 r.	523.000	12.850.000
64	1 grudnia 1959 r.	537.000	12.313.000
65	1 czerwca 1960 r.	550.000	11.763.000
66	1 grudnia 1960 r.	564.000	11.199.000
67	1 czerwca 1961 r.	578.000	10.621.000
68	1 grudnia 1961 r.	592.000	10.029.000
69	1 czerwca 1962 r.	607.000	9.422.000
70	1 grudnia 1962 r.	622.000	8.800.000
71	1 czerwca 1963 r.	638.000	8.162.000
72	1 grudnia 1963 r.	654.000	7.508.000
73	1 czerwca 1964 r.	670.000	6.838.000
74	1 grudnia 1964 r.	687.000	6.151.000
75	1 czerwca 1965 r.	704.000	5.447.000
76	1 grudnia 1965 r.	721.000	4.726.000
77	1 czerwca 1966 r.	740.000	3.986.000
78	1 grudnia 1966 r.	758.000	3.228.000
79	1 czerwca 1967 r.	777.000	2.451.000
80	1 grudnia 1967 r.	797.000	1.654.000
81	1 czerwca 1968 r.	817.000	837.000
82	1 grudnia 1968 r.	837.000	—
		27.787.500	

354.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 6 maja 1935 r.

w sprawie wysokości dodatków lokalnych dla funkcjonarjuszów państwowych, pełniących służbę w urzędach celnych położonych zagranicą.

Na podstawie art. 4 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 październik 1933 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663) ustalone zostało przez Ministra Spraw Zagranicznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu co następuje:

§ 1. Dodatek lokalny dla funkcjonarjuszów państwowych, pełniących służbę w urzędach celnych położonych zagranicą, wynosi miesięcznie: 120 złotych dla urzędników, 75 złotych dla niższych funkcjonarjuszów.

§ 2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 kwietnia 1935 r.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

355.

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

w sprawie numerów obligacyj 3% Premjowej Pożyczki Budowlanej Serji I, na które padły wygrane w dniu 1 maja 1935 r.

Urząd Długów Państwa podaje do wiadomości numery obligacyj 3% Premjowej Pożyczki Budowlanej Serji I, na które padły wygrane w dniu 1 maja 1935 r.

250 000 zł

761 830

50 000 zł

611 475

po 10 000 zł

12 604	205 064	498 171	541 805	861 834
19 795	221 082	537 506	609 732	952 443

po 1 000 zł

1 579	267 550	381 551	548 313	727 371
12 282	275 969	386 306	567 590	751 769
24 304	278 536	391 835	592 233	769 607
26 199	279 113	401 102	592 557	820 265
26 630	293 457	411 747	598 941	833 736
32 403	301 564	412 002	599 139	850 236
68 694	309 838	418 828	603 315	866 301
87 721	309 982	420 324	615 432	883 046
89 807	318 877	433 781	622 141	889 814
90 307	324 986	466 721	657 234	914 057
150 793	325 566	473 089	667 312	920 696
154 776	326 184	492 354	672 788	920 736
168 508	333 585	494 260	685 262	924 566
176 256	334 385	498 326	696 047	931 840
186 593	337 416	499 976	709 245	946 580
191 993	348 720	512 379	710 082	949 573
209 778	355 747	529 903	712 806	965 015
231 274	361 588	535 658	714 165	970 067
245 072	367 027	536 394	720 930	977 390
260 740	380 729	546 226	722 448	980 855

Ogółem wylosowano 112 premij na sumę 500 000 zł w złocie.

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) Dr. *Jakubowski.*

356

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 24 maja 1935 r.

L. D. III. 6404/3/35

w sprawie zarachowania kosztów wynagrodzenia świadków i biegłych oraz opłat w postępowaniu odwoławczem, uiszczanych przez płatników w myśl art. 72 i 115 Ordynacji Podatkowej.

Do
wszystkich Urzędów Skarbowych.

W związku z postanowieniami art. 72 i 115 Ordynacji Podatkowej (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 346 z r. 1934), wprowadzającemi obowiązek uiszczania przez płatników opłat w postępowaniu odwoławczem przeciw wymiarom podatków tudzież kosztów wynagrodzenia świadków i biegłych, wzywanych w postępowaniu wymiarowem i odwoławczem na wniosek płatnika, w szczególności w związku z rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 19 września 1934 r. o wykonaniu Ordynacji Podatkowej (Dz. U. R. P. Nr. 91, poz. 821 z r. 1934) i postanowieniami §§ 387 i 397 instrukcji podatkowej z dnia 31 grudnia 1934 r. — Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli ustala następujące zasady pobierania, zarachowy-

wania i asygnowania przez urzędy skarbowe wymienionych sum:

1) Koszty wynagrodzenia świadków i biegłych, uiszczane przez płatników w myśl art. 72 O. P. mają być zarachowywane do depozytu tego urzędu skarbowego, do którego płatnik w postępowaniu wymiarowem lub odwoławczem zgłosił wniosek o wezwanie świadka lub biegłego. Koszty wynagrodzenia świadków i biegłych, którzy mają być przesłuchani przez izbę skarbową, jako władzę wymiarową, mają być zarachowywane na ogólnych zasadach do depozytu dotyczącej izby skarbowej.

2) Opłaty uiszczane w postępowaniu odwoławczem w myśl art. 115 O. P. mają kasy zarachowywać do depozytu urzędu skarbowego.

3) Poszczególne wpłaty, zarachowywane do depozytu urzędu skarbowego, zapisują kasy na podstawie dowodów wpłaty do księgi sum niebudżetowych wzór Nr. 23 do § 71 przep. dla kas z zaznaczeniem w przedziałce 5 tej księgi artykułów O. P., których wpłaty dotyczą. W powyższych zatem przypadkach zwalnia się urzędy skarbowe od obowiązku prowadzenia księgi sum depozytowych wzór Nr. 17 do § 52 przepisów rach.-kas. dla władz i urzędów państwowych oraz sporządzania osobnych sprawozdań.

4) W wyciągu z księgi sum niebudżetowych, sporządzanym przez kasy w myśl § 66 przep. rach. kas. dla władz i urzędów państwowych mają kasy urzędów skarbowych wykazywać odrębnie obroty na rachunku sum depozytowych urzędu skarbowego.

5) Dowody wpłaty na przyjęte na rachunek urzędu skarbowego kwoty doręcza kasa codziennie urzędowi skarbowemu, celem odnotowania dat uiszczenia, pozycji dziennika kasowego oraz kwoty i rodzaju należności (z art. 72 wzgl. 115 O. P.) na dotyczących odwołaniach, a jeśli chodzi o koszty wynagrodzenia świadków i biegłych, uiszczone w postępowaniu wymiarowem—na dotyczących arkuszach wymiarowych.

6) Koszty wynagrodzenia świadków i biegłych nie mogą być uiszczane w drodze bezpośredniego wypłacenia przez płatników wynagrodzenia do rąk świadka lub biegłego.

7) Wypłaty wynagrodzenia świadkom biegłym mają uskuteczniać kasy urzędów skarbowych na podstawie umieszczonego na zgłoszonem na piśmie żądaniu (art. 72 § 2 O. P.) polecenia naczelnika urzędu skarbowego pod przewidzianą w § 21 przep. rach. kas. dla władz i urzędów państwowych klauzulą. Na tem samem piśmie wierzyciel winien stwierdzić odbiór należnej kwoty w sposób przewidziany dla odbioru sum pieniężnych na podstawie asygnat (§ 25 przep. dla kas).

8) Podlegające zwrotowi (w przypadku całkowitego lub częściowego uwzględnienia odwołania) opłaty z art. 115 O. P. oraz kwoty nadmiernie pobranych kosztów wynagrodzenia z art. 72 O. P. winny być wypłacone z urzędu na podstawie polecenia naczelnika urzędu i zbiorowych wykazów, zawierających imię i nazwisko płatnika, datę i pozycję dziennika, pod któremi zarachowano wpłatę, kwotę podlegającą zwrotowi (wypłacie lub przerachowaniu) i adres odbiorcy. Zwroty w gotówce należy uskuteczniać z reguły przekazami pocztowemi na koszt adresata. Pocztowy dowód nadania należy przykleić do dotyczących dowodów rozchodowych.

9) Przepadłe na rzecz Skarbu opłaty z art. 115 O. P. mają być na podstawie sporządzonego przez urząd imiennego wykazu przelewane z depozytu zbiorowo i zarachowywane na dochód budżetu Ministerstwa Skarbu Dział 5 w tytule budżetowym „Przepadłości".

10) Wydając polecenie zwrotu (wypłaty, przerachowania), urząd skarbowy winien odnotować na odwołaniu względnie na arkuszu wymiarowym datę zarządzenia i kwotę, jaką zlecono zwrócić.

11) Opłaty względnie koszty wynagrodzenia świadków i biegłych mogą być zwracane płatnikom dopiero po otrzymaniu z komisji odwoławczej rozstrzygniętych odwołań (§ 431 ust. 2 i p.) względnie po rozpatrzeniu odwołań przez urząd we własnym zakresie działania w trybie art. 118 § 1 O. P. W tym ostatnim przypadku polecenie wypłaty może być wydane dopiero po upływie terminu, przewidzianego w art. 118 § 3 O. P. Gdy płatnik od wydanego przez Urząd skarbowy w myśl art. 118 § 1 O. P. orzeczenia odwoła się do Komisji odwoławczej, opłata z art. 115 O. P. może być zwrócona dopiero po rozpatrzeniu odwołania przez tę komisję.

12) Przed zwrotem (wypłatą, przerachowaniem) kasa winna każdorazowo stwierdzić na podstawie dat, zamieszczonych w poleceniu lub w wykazie zbiorowym, czy wydatek znajduje pokrycie w pozostałości na koncie płatnika, poczem winna odnotować w przedziałce 8 księgi sum niebudżetowych numer kolejny rozchodu, a przy częściowych wypłatach — nadto w przedziałce 7 kwotę wypłaconą.

13) Wypłatę ustalonej przez Izbę Skarbową kwoty wynagrodzenia świadków i biegłych, wzywanych przez Komisję Odwoławczą zarządza Naczelnik Urzędu Skarbowego po otrzymaniu od tej izby pisemnego polecenia w formie klauzuli (§ 21 przep. rach. kas. dla władz), umieszczonej na zgłoszeniu, przedłożonem przez świadka (biegłego) w terminie ustalonym dla zgłaszania roszczeń o wynagrodzenie.

Na żądanie świadka — (biegłego) należne mu wynagrodzenie może być przekazane przez pocztę przekazem pocztowym na koszt adresata.

1) Równocześnie traci moc obowiązująca okólnik z dnia 2 stycznia r. b. L. D. III. 18352/3/34.

Podsekretarz Stanu:
(—) *W. Staniszewski.*

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. III. 6404/3/35.

Warszawa, dnia 24 maja 1935 r.

Wszystkim Izbom Skarbowym oraz Wydziałowi Skarbowemu Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego w Katowicach —

do wiadomości z zaznaczeniem, że asygnowanie przez izby skarbowe (Wydział Skarbowy) kwot z tytułu kosztów wynagrodzenia świadków i biegłych, wzywanych przez izby skarbowe, jako władze wymiarowe, winno być dokonywane na ogólnych zasadach, przewidzianych w przepisach rachunkowo-kasowych dla władz i urzędów państwowych.

za Dyrektora Departamentu:
(—) *Zakrzewski*,
Naczelnik Wydziału.

357.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 4 maja 1935 r.

L. D. IV. 13586/1/35

w sprawie zarachowywania scalonego podatku przemysłowego.

Do

Dyrekcji Ceł w Warszawie, Poznaniu, Mysłowicach, Lwowie.

Pobierany w myśl okólnika z dnia 25 kwietnia 1935 r. L. D. IV. 13267/3/35 scalony podatek przemysłowy od obrotu piwem, napojami winnemi, wódkami gatunkowemi, octem, kwasem octowym i drożdżami winien być zarachowywany w trybie okólnika z dnia 3 września 1927 r. L. D. C. 3500/1/27 jako wpłaty dokonane do dyspozycji władz centralnych.

Na wpływy osiągnięte z tego tytułu i zarachowane w „rejestrach wpływów na rachunek innych władz i urzędów niecelnych" jako specjalne zasiłki z Centralnej Księgowości Ministerstwo Skarbu otworzy Dyrekcji Ceł konto wspólne dla wszystkich urzędów celnych.

Po miesięcznem zamknięciu tego konta sporządzać będą Dyrekcje Ceł zawiadomienia, podając w niem miesięczne sumy ze wszystkich urzędów celnych swego okręgu, i przesyłać będą te zawiadomienia Centralnej Księgowości Ministerstwa Skarbu najpóźniej do dnia 10 następnego miesiąca po sprawozdawczym.

W zawiadomieniach tych należy wyodrębnić kwoty przypadające z tytułu podatku i kwoty przypadające na rzecz związków samorządowych.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

358.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 11 maja 1935 r.

L. D. IV. 13752/1/35

w sprawie ustalania wagi netto towarów przez faktyczne wyważanie.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W jednej z Dyrekcyj Ceł powstała wątpliwość co do sposobu postępowania w przypadkach, gdy strona, przy zgłoszeniu towarów do odprawy celnej, czy to ogólnem, czy też szczegółowem, — nie zgadzając się na zastosowanie tary urzędowej, skorzysta z uprawnienia przysługującego z mocy art. 5 p. 6 lit. „c" rozporządzenia z dnia 23 sierpnia 1932 r. o ustanowieniu taryfy celnej przywozowej (Dz. U. R. P. Nr. 85/1932, poz. 732) tudzież § 6 ust. 1 przepisów wykonawczych do tego rozporządzenia (Dz. U. R. P. Nr. 92/1934, poz. 833) i wystąpi z wnioskiem o faktyczne wyważenie towaru przy równoczesnem dołączeniu faktury (specyfikacji) ze szczegółową wagą brutto i netto.

Wyjaśnia się przeto, iż w przypadkach, gdy strona, podając w zgłoszeniu szczegółowem wagę brutto towarów, dla których przewidziana jest tara urzędowa, dołącza do zgłoszenia fakturę, celem ustalenia wagi netto towarów nie zapomocą potrącenia opustu tarowego, lecz przez faktyczne wyważanie, wówczas, w myśl postanowienia § 48 ust. 3 lit. „g" przepisów wykonawczych do prawa celnego, dołączenie takie faktury uważa się za zgłoszenie wagi wymiarowej. W razie ujawnienia zatem w wyniku rewizji różnicy wagi, przekraczającej normę ustaloną w art. 41 prawa celnego, podlega strona odpowiedzialności za nieprawidłowe zgłoszenie towaru z ustawy karnej skarbowej.

Natomiast przy zgłoszeniu ogólnem, odpowiedzialności takiej strona nie ponosi, gdyż w myśl § 48 ust. 6 przepisów wykonawczych do prawa celnego, nie ma ona obowiązku podawania w zgłoszeniu wagi wymiarowej towaru.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

359.

OKÓLNIK T. 14 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 16 maja 1935 r.

L. D. 15608/2/35

w sprawie ujednostajnienia badań niektórych towarów.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Wcelu ujednostajnienia w Urzędach Celnych badań niektórych towarów, Ministerstwo Skarbu podaje Instrukcje o badaniu tłuszczów zestalonych, temperatury topnienia i wyprawy skór.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski*

Załączniki do okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 16 maja 1935 r. L. D. IV. 15608/2/35.

INSTRUKCJA
o badaniu przez Urzędy Celne tłuszczów zestalonych.

Z poz. 222 taryfy celnej: wszelkie roślinne i zwierzęce tłuszcze zestalone o zawartości wolnych kwasów tłuszczowych 2.5% i mniej lub powyżej 2.5% oraz ich kwasy.

Wstęp.

Tłuszcze w technice otrzymuje się w stanie płynnym, półpłynnym (mazistym) i stałym. Tłuszcze są to przeważnie mieszaniny estrów, które pod wpływem kwasów mineralnych lub w pewnych warunkach pary wodnej przyłączają wodę, jednocześnie ulegając rozbiciu na glicerynę i odpowiednie kwasy naprzykład kwas olejowy, palmitynowy i stearynowy. Podobnemu procesowi ulegają tłuszcze pod wpływem drobnoustrojów, znajdujących się w powietrzu, i wówczas zawierają zależnie od czasu działania tych drobnoustrojów nawet znaczne ilości wolnych kwasów tłuszczowych, ten proces nazywa się jełczeniem. Rozbić tłuszcz można również zapomocą ługów, zasad, t. j. wodorotlenków metali np. sodu, potasu, wapnia, magnezu, ołowiu i wówczas obok gliceryny otrzymujemy już nie wolne kwasy tłuszczowe, lecz ich odpowiednie sole, które nazywamy mydłami, a sam proces ich otrzymywania — zmydlaniem.

Stan skupienia tłuszczu zależy od odpowiedniej ilości estrów kwasu olejowego, palmitynowego lub stearynowego. Przewaga estru glicerynowego kwasu olejowego sprawia, że tłuszcz jest płynny i **nazywamy go wówczas olejem.** Olej można przeprowadzić w stan półpłynny (mazisty) lub stały, nasycając go wodorem gazowym, który z tłuszczem łączy się na przetwór chemiczny mniej lub więcej nasycony i tak naprzykład z estru glicerynowego nienasyconego kwasu olejowego można w ten sposób otrzymać ester glicerynowy nasyconego kwasu stearynowego, który jest w normalnych warunkach ciałem stałem. Wodór gazowy z olejem bezpośrednio nie daje połączenia chemicznego i dlatego w celu połączenia wodoru z olejem trzeba się uciec do pośrednictwa pewnych substancyj chemicznych, tak zwanych katalizatorów, które choć użyte w minimalnej ilości, jednak bierny gazowy wodór przeprowadzają w stan czynny, zdolny do łączenia się z nienasyconym związkiem. Praktycznie miesza się tłuszcz z katalizatorem w zamkniętych kotłach i w pewnych warunkach nasyca wodorem. W ten sposób otrzymuje się tłuszcz uwodorniony tak zwany zestalony lub utwardzony. W ten sposób można również, prawie niezmieniając konsystencji tłuszczu, opóźnić proces jełczenia, czyli można jakgdyby zahartować tłuszcz, a naprzykład tran można nawet całkowicie pozbawić charakterystycznego zapachu.

A. Stwierdzanie tłuszczu zestalonego.

Tłuszcz zestalony różni się od tłuszczu niezestalonego, posiadającego podobne własności fizyczne, a więc np. podobną temperaturę topnienia lub krzepnięcia, tem, że mimo nasycenia wodorem, zawiera więcej związków nienasyconych, niż odpowiedni tłuszcz niezestalony, a ponieważ związki nienasycone posiadają zdolność nasycania się jodem, więc tłuszcz zestalony posiada odpowiednio większą tak zwaną liczbę jodową. Jako katalizatorów, stosowanych przy uwodornianiu tłuszczów, używa się naprzykład palladu, platyny, niklu i jego soli organicznych, kobaltu, miedzi i żelaza. Ponieważ przeważnie do zestalenia tłuszczów używa się soli niklu, więc badanie tłuszczu zestalonego ograniczamy do wykrycia w tłuszczu przedewszystkiem śladów niklu. W tym celu około 100 g tłuszczu umieszczamy w parownicy porcelanowej, dolewamy około 100 ccm stężonego kwasu solnego i mieszaninę ogrzewamy, jednocześnie mieszając tłuszcz prętem szklanym w tym celu, ażeby kwas solny lepiej wyługował z tłuszczu nikiel. Po około godzinnem ogrzewaniu, jeżeli tłuszcz był przed badaniem stały, pozwalamy mu skrzepnąć, a następnie robimy w nim prętem szklanym przynajmniej dwa otwory i odlewamy kwas solny do parownicy porcelanowej; natomiast, jeżeli tłuszcz przed badaniem był mazisty, niestały, wówczas mieszaninę tłuszczu i kwasu solnego wlewamy do szklanego rozdzielacza i po ostygnięciu odlewamy warstwę kwasu solnego do parownicy porcelanowej. Roztwór, zawierający kwas solny, odparowujemy do suchości i podprażamy w celu spalenia substancyj organicznych; można dodać szczyptę azotanu amonu i następnie osad wyprażyć. Pozostały w parowniczce osad rozpuszczamy w kilku kroplach stężonego kwasu azotowego i solnego, ogrzewając roztwór, a następnie dodajemy trochę wody de-

stylowanej i gotujemy. Podczas gotowania dodajemy do reakcji alkalicznej kroplami stężonego amoniaku, który strąca ewentualnie zawarte w roztworze żelazo w postaci brunatnego osadu (wodorotlenek żelaza). Otrzymany osad oddzielamy od płynu, przesączając płyn przez mały sączek do czystej, małej parowniczki porcelanowej. Osad na sączku rozpuszczamy w niewielkiej ilości ciepłego trochę rozcieńczonego kwasu solnego, dolewając go kroplami na sączek, a roztwór zbieramy do tej parowniczki, w której strącaliśmy osad. Otrzymany roztwór chlorku żelaza ogrzewamy, zadajemy amoniakiem i ponownie strącamy wodorotlenek żelaza, który przy jednorazowem strąceniu mógł w sobie zatrzymać trochę soli niklu a ponieważ wogóle mamy w tłuszczu zestalonym ślady niklu, więc musimy unikać wszelkich strat. Znów oddzielamy płyn od osadu, przemywamy osad rozcieńczonym amoniakiem i dołączamy przesącz do płynu, znajdującego się w małej parowniczce porcelanowej. Tak otrzymany roztwór odparowujemy do suchości, odpędzamy sole amonowe (białe dymy) i osad rozpuszczamy w małej ilości stężonego kwasu solnego. Objętość płynu nie powinna być większa niż kilka centymetrów sześciennych. Dolewamy kilka ccm. alkoholowego roztworu dwumetylogloksymu (1 g w 100 ccm alkoholu) i z pipetki wkroplamy w pewnych odstępach czasu amoniak, sprawdzając papierkiem lakmusowym, czy roztwór już ma odczyn alkaliczny. W razie obecności niklu, w pewnym momencie na miejscu, gdzie spadła kropla amoniaku, przeważnie zjawia się różowe zabarwienie. Jeżeli po zalkalizowaniu roztworu nadmiarem kropli amoniaku płyn się nie zaróżowia, należy dodać kroplami kwasu solnego do reakcji kwaśnej (papierek lakmusowy), roztwór zagrzać i ponownie kroplami dodawać amoniaku, obserwując miejsce spadania kropli amoniaku.

Różowe zabarwienie roztworu po usunięciu żelaza wskazuje na obecność niklu. Różowe zabarwienie roztworu w razie nieusunięcia żelaza może, ale nie musi, wskazywać na obecność niklu. Żelazo usuwamy dlatego, że sole żelazawe, które w pewnych warunkach mogą się tu tworzyć, dają z dwumetylogliloksymem również zabarwienie. Odczynniki używane do stwierdzania obecności niklu winny być chemicznie czyste i należy z niemi przerobić tak zwaną ślepą próbę bez tłuszczu lub z tłuszczem niezestalonym.

B. Badanie zawartości 2,5% i mniej wolnych kwasów tłuszczowych.

Ażeby ilościowo oznaczyć w tłuszczu zawartość wolnych kwasów tłuszczowych, zobojętniamy je zapomocą mianowanego roztworu ługu przeważnie potasowego.

Ilość wolnych kwasów tłuszczowych, zgodnie z ogólnie przyjętym zwyczajem, przeliczamy na procenty kwasu olejowego, o masie cząsteczkowej 282 g, z dokładnością do 0.1 procentu.

Do obliczenia procentu wolnych kwasów tłuszczowych stosujemy następujący wzór:

$$P = 28.2\frac{N \times K}{T},$$

gdzie P oznacza procent wolnych kwasów
N — miano ługu
K — ccm ługu zużytego do zobojętnienia
T — gramy tłuszczu użytego do badania

Przykład:

do mianowania użyto 0.1 normalny ług— — N = 0.1, tłuszczu odważono 10 gramów — T = 10

do zobojętnienia kwasu zużyto 8.85 ccm ługu —K = 8.85 więc

$$P = 28.2\frac{0.1 \times 8.85}{10} = 0.282 \times 8.85 = 2.5\%$$

Z przykładu powyższego widać, że przy odważce tłuszczu równej 10 g i przy użyciu do mianowania 0.1 normalnego ługu wystarczy pomnożyć ilość zużytych ccm ługu przez 0.282, ażeby otrzymać wynik w procentach wolnych kwasów tłuszczowych.

Ponieważ taryfa celna podaje granicę zawartości w tłuszczu wolnych kwasów tłuszczowych, przeto do oznaczenia tej granicy przyjmujemy następujący sposób badania:

w celu ustalenia zawartości 2.5% wolnych kwasów tłuszczowych odważamy w erlenmeyerce dokładnie 10.00 g tłuszczu i rozpuszczamy go w niewielkiej ilości alkoholu i eteru. Do rozpuszczania tłuszczu używamy tylko zobojętnionych rozpuszczalników i w tym celu do alkoholu i eteru dodajemy kilka kropel fenolftaleiny i wkroplamy jednodziesięcionormalny ług potasowy, aż do momentu zaróżowienia się płynu. W celu ułatwienia rozpuszczenia się tłuszczu ogrzewamy zawartość erlenmeyerki na łaźni wodnej, aż do całkowitego rozpuszczenia się tłuszczu. Do rozpuszczonego tłuszczu dolewamy około 1 ccm fenolftaleiny (1% alkoholowy roztwór), a następnie dodajemy (mianowanie) z biurety dokładnie 8.85 ccm jednodziesięcionormalnego alkoholowego roztworu ługu potasowego (5.6108 g KOH w 1 litrze). Płyn zabarwia się naczerwono i jeżeli, po dokładnem zmieszaniu zawartości erlenmeyerki po ewentualnem ogrzaniu na łaźni wodnej oraz po zakorkowaniu erlenmeyerki, zabarwienie nie zniknie po ostygnięciu płynu, to badany tłuszcz zawiera 2.5% lub mniej wolnych kwasów tłuszczowych i ewentualnie mineralnych. Jeżeli czerwone zabarwienie zniknie, a po dodaniu jednej kropli 1/10 normalnego ługu znów powstanie i odrazu po zmieszaniu płynu nie zniknie, to zawartość wolnych kwasów wynosi 2.5%. Do mianowania ciemnych płynów używamy zamiast 1 ccm roztworu fenolftaleiny, 2 ccm dwuprocentowego alkoholowego roztworu błękitu alkalicznego 6 B.

C. Stwierdzanie kwasów tłuszczowych.

Do kwasów tłuszczowych taryfa celna zalicza tłuszcze o zawartości powyżej 45% wolnych kwasów tłuszczowych (poz. 221 taryfy celnej).

W celu stwierdzenia kwasów tłuszczowych postępujemy jak w B. tylko zamiast 1/10 normalnego ługu dodajemy ściśle 16.0 ccm jednonormalnego alkoholowego roztworu ługu. Do badania można odważyć 5.00 g kwasu tłuszczowego, ale wówczas należy dodać tylko 8.0 ccm roztworu ługu. Tłuszcz zestalony o zawartości powyżej 45% wolnych kwasów tłuszczowych podlega ocleniu według poz. 222 p. 1. a. taryfy celnej.

Uwaga: Tłuszcze przed badaniem należy przechowywać w szklanych słoikach z doszlifowanym korkiem.

INSTRUKCJA
o oznaczaniu przez Urzędy Celne temperatury topnienia (np. wosku bitumicznego bielonego.

Wstęp.

a) Przyrządy i odczynniki.

1. przyrząd Thielego szklany (w kształcie litery b),
2. termometr np. do 250 C,
3. palnik z regulacją płomienia,
4. statyw żelazny z łapą
5. rurki „włoskowate o długości ca. 6 cm. i średnicy do 1 mm, z jednej strony zatopione,
6. rurka kauczukowa
7. korek zwykły o średnicy przyrządu Thielego,
8. kwas siarkowy stężony, H_2SO_4, ca. 150 g.
9. azotan potasu, KNO_3 ca. 5 g

b) Zestawienie przyrządu.

Przyrząd Thielego napełniamy kwasem siarkowym tuż ponad górny wylot bocznej rurki i dosypujemy szczyptę azotanu potasu, który zapobiega ciemnieniu kwasu. Następnie przeprowadzamy termometr przez wyborowany w korku otwór, a z boku korka wzdłuż robimy małe wycięcie, służące do przepływu powietrza, i korkujemy przyrząd Thielego tak, by zbiornik z rtęcią mógł być podczas badania zanurzony w kwasie tuż poniżej wylotu górnej rurki bocznej.

c) Przygotowanie wosku.

Przed badaniem wosk, w celu otrzymania możliwie średniej próby, należy lekko przetopić, dobrze wymieszać prętem szklanym i po ostygnięciu z kilku miejsc pobrać szczypty wosku, któremi należy napełnić zapomocą czystego drucika 3 rurki „włoskowate" na wysokość 10 mm. Wosk w każdej rurce należy dobrze ugnieść drucikiem i to w ten sposób, by na ściankach rurki nie było oddzielnych cząstek wosku, a w masie wosku, by nie pozostało powietrza; następnie trzeba rurki z woskiem pozostawić w spokoju na 24 godziny w temperaturze nie wyższej niż 20 C° lub na 2 godziny w lodzie. Świeżo przetopiony wosk daje niższą temperaturę topnienia.

d) Zestawienie aparatury.

Przygotowaną rurkę z woskiem przyczepiamy do termometru zapomocą wąskiego paska, wyciętego z rurki gumowej, tak, by miejsce rurki z woskiem przylegało do zbiornika z rtęcią. Termometr z rurką umieszczamy w przyrządzie Thielego, zanurzając zbiornik z rtęcią i rurkę „włoskowatą" do kwasu i uważamy, by wosk i zbiornik rtęci znajdowały się tuż poniżej wylotu górnej rurki bocznej, a wosk by był przegrodzony od wylotu rurki bocznej termometrem.

Badanie.

Przyrząd tak zestawiony ogrzewamy łagodnie płomieniem w ten sposób, by temperatura termometru wzrastała na minutę o około 1 C w pobliżu przypuszczalnej temperatury topnienia (w danym wypadku np. począwszy od 60 C). Zbyt szybkie ogrzewanie daje wyższą temperaturę topnienia. Podczas ogrzewania obserwujemy wosk i wzrost temperatury. W pewnym momencie wosk mięknie i zabarwienie jego zmienia się, a następnie cała masa przeważnie staje się klarowna, natomiast temperatura w tym momencie naogół utrzymuje się chwilę prawie bez wzrostu mimo dalszego ogrzewania. Tę temperaturę przyjmujemy jako temperaturę (punkt) topnienia. Badanie powtarzamy z drugą przygotowaną próbką i wrazie nieznacznej różnicy wyników bierzemy średnią temperaturę topnienia; w razie znacznej różnicy wyników badanie wykonywamy poraz trzeci i z dwóch zbliżonych wyników bierzemy średni.

Uwaga 1.

W powyższy sposób również można oznaczać temperaturę topnienia tłuszczów a także różnych jednorodnych związków chemicznych, tylko przy badaniu jednorodnych związków chemicznych nie trzeba substancji przetapiać, jak przy badaniu wosku i tłuszczu, lecz należy ją subtelnie sproszkować. Subtelnym proszkiem można napełniać rurkę włoskowatą w ten sposób, że otwarty koniec rurki zanurzamy do badanej substancji, odwracamy rurkę i zatopioną częścią lekko pukamy o drzewo, a następnie czystym drucikiem, najlepiej platynowym, mocno ubijamy substancję. Przy badaniu jednorodnych substancyj warstwa w rurce włoskowatej winna wynosić najwyżej dwa milimetry. Substancje zanieczyszczone dają niższą temperaturę topnienia.

Uwaga 2.

Dla zabezpieczenia się od ewentualnego wypadku, który może być wywołany pęknięciem przyrządu Thielego, można ustawić przed aparatem ekran z płyty szklanej lub z płyty azbestowej z odpowiedniem wycięciem.

INSTRUKCJA
o badaniu przez Urzędy Celne wyprawy skór metodą przyśpieszoną.

Z poz. 497, 505/508 taryfy celnej: skóry wyprawy mineralnej.

Badanie jakościowe mineralnej wyprawy skór.

Chemiczne badanie wyprawy mineralnej polega na stwierdzaniu obecności pierwiastków chemicznych i reszt kwasowych, wchodzących w skład soli, użytych do wyprawy skóry. W tym celu wsypujemy do platynowego tygielka trochę saletry, naprzykład potasowej, KNO_3, i dosypujemy sody Na_2Co_3, wolnej od chlorku (roztwór wodny sody, po ostrożnem zakwaszeniu kwasem azotowym, nie powinien dawać osadu z roztworem azotanu srebra; bardzo słabego zmętnienia można w tym wypadku nie brać pod uwagę). Następnie zawartość tygielka stapiamy, ogrzewając tygielek na palniku. Po przejściu stopu w stan płynny wrzucamy do tygielka w pewnych odstępach czasu kilkanaście małych kawałeczków badanej skóry (kawałeczek skóry po wrzuceniu do stopu, zachowuje się jak potas, wrzucony do wody). Z chwilą, kiedy stop podczas ogrzewania przestanie zmniejszać swą objętość, przestajemy dorzucać skórę, jednak, jeżeli do tego momentu wrzuciliśmy tylko kilka kawałeczków skóry, należy do tygielka dodać trochę saletry, przeprowadzić stop w stan burzącego się płynu i znów dorzucać skórę. Jeżeli po skończonem spaleniu pozostało w tygielku kawałeczek zwęglonej skóry, należy znów dodać trochę saletry i zawartość tygielka stopić. W ten sposób przechodzą do stopu prawie wszystkie nieorganiczne sole zawarte w badanej skórze.

Ostudzony stop rozpuszczamy, dolewając do tygielka wody destylowanej (można tygielek łagodnie ogrzać), i część roztworu, około 2 ccm, wlewamy do probówki, do której następnie powoli dodajemy kwasu octowego, CH_3COOH, aż przestanie wydzielać się dwutlenek węgla, który poznajemy po burzeniu się roztworu, a następnie płyn ogrzewamy celem wypędzenia dwutlenku węgla. Do zakwaszonego kwasem octowym płynu dodajemy kroplami trochę roztworu azotanu srebra, $AgNO_3$. Brunatnoczerwony osad, nierozpuszczalny w kwasie octowym, a rozpuszczalny w kwasie azotowym, wskazuje na obecność chromu; biały serowaty osad, nierozpuszczalny w kwasie azotowym, wskazuje na obecność chloru.

Pozostałą zawartość tygielka przelewamy do zlewki i ostrożnie powoli zakwaszamy kwasem solnym, HCl, aż przestanie wydzielać się dwutlenek węgla. Część zakwaszonego kwasem solnym płynu wlewamy do probówki, trochę rozcieńczamy wodą i dodajemy amoniaku, obserwując zawartość probówki. Z chwilą pokazania się osadu mieszamy zawartość probówki przez wstrząsanie. Szary lub brunatny osad, zawieszony w roztworze, wskazuje na obecność glinu lub żelaza. Bardziej wyraźny osad otrzymuje się po ogrzaniu zawartości probówki.

W razie wyników negatywnych obie reakcje probówkowe należy powtórzyć. Płyn pozostały w zlewce ogrzewamy i dodajemy kroplami roztworu chlorku baru, $BaCl_2$; wyraźny biały, ciężki osad, nierozpuszczalny w kwasie solnym, wskazuje na obecność siarczanu. Słabego zmętnienia płynu po dodaniu chlorku baru nie bierze się pod uwagę, ponieważ skóra zawiera związki siarki, która podczas spalania w tygielku przechodzi w siarczan; ślady siarki mogą się dostać do tygielka również ze związków siarki, zawartych w gazie świetlnym, jeżeli tygielek ogrzewamy gazem świetlnym.

Jeżeli przy oznaczaniu siarczanów używamy stężonych roztworów, to podczas dodawania chlorku baru strąca się grubokrystaliczny obfity osad samego chlorku baru, ale osad ten rozpuszcza się w wodzie.

Skóry wyprawy roślinnej lub mieszanej moczone w wodzie zimnej lub gorącej nieraz nawet po kilku minutach zabarwiają wodę garbnikiem roślinnym, który po dolaniu chlorku żelazowego, $FeCl_3$, zabarwia płyn nafioletowo lub nazielono.

Ze skór pokrytych białą farbą mineralną należy przed badaniem usunąć warstwę farby. Obecność glinu i siarczanu wskazuje na użycie do wyprawy ałunu glinowego. Obecność chromu i siarczanu lub chlorku wskazuje na użycie do wyprawy soli chromowej. Do wyprawy mineralnej używają przeważnie soli chromowych, glinowych, żelazowych i magnezowych, w postaci chlorków, siarczanów i chromianów.

Uwaga: Jeżeli skóra jest wyprawy mieszanej (kombinowanej) to jest roślinnej i mineralnej, wówczas podlega ocleniu według pozycji, obejmującej skórę wyprawy mineralnej, na zasadzie Art. 4 (4) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. o ustanowieniu taryfy celnej przywozowej (Dz. U. R. P. Nr. 85/1932, poz. 732), ponieważ skóry wyprawy mieszanej nie są wymienione w taryfie celnej, a skóry wyprawy mineralnej są objęte pozycją o stawce najwyższej spośród pozycyj, obejmujących skóry wyprawy roślinnej oraz skóry wyprawy mineralnej, a więc obejmujących towary najbardziej zbliżone pod względem stopnia obrobienia do skóry wyprawy mieszanej.

360.

OKÓLNIK T. 15 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 20 maja 1935 r.

L. D. IV. 13408/2/35

w sprawie zastosowania urzędowej tabeli tarowej.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzedów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że na podstawie § 4 p. 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 9 października 1934 r. przepisy wyko-

nawcze do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. o ustanowieniu taryfy celnej przywozowej (Dz. U. R. P. z dnia 25 października 1934 r. Nr. 92, poz. 833)

opust na tarę, ustalony przy danej pozycji taryfy celnej dla — skrzyń i nadto blaszanek—, stosuje się również do — beczek i nadto blaszanek — niewymienionych w tabeli.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

361.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 28 maja 1935 r.

L. D. IV. 16979/3/35

w sprawie stwierdzania pochodzenia i przychodzenia towarów przy odprawie celnej.

W związku:

1) z postanowieniami traktatów handlowych w sprawie warunków stosowania ceł konwencyjnych,

2) z postanowieniami rozporządzeń o zakazach przywozu,

3) z wymaganiami, zawartemi w pozwoleniach na zastosowanie autonomicznych zniżek celnych,

4) z postanowieniami rozporządzenia o ustanowieniu taryfy celnej przywozowej, dotyczącemi stosowania stawek kolumny I i II taryfy, ustala się, co następuje:

I. PRZYWÓZ.

A. Stwierdzanie pochodzenia i przychodzenia towarów przy stosowaniu ceł konwencyjnych.

§ 1. Przewidzianym w traktatach handlowych warunkiem zastosowania cła konwencyjnego jest, aby towar, do którego ma być zastosowne cło konwencyjne:

a) pochodził z kraju traktatowego (kraj pochodzenia), oraz

b) przychodził zasadniczo z kraju pochodzenia. Wyjątki od warunku wymienionego pod b) przytoczone są w niniejszym okólniku.

§ 2. Pojęcie kraju pochodzenia ustalone jest w art. 19 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) oraz w § 12 przepisów wykonawczych do prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 820 z 1934 r.).

§ 3. 1) Pochodzenie towaru z danego kraju traktatowego powinno być udowodnione świadectwem pochodzenia.

2) W następujących przypadkach nie wymaga się świadectwa pochodzenia przy zastosowaniu cła konwencyjnego:

a) do wzorów i próbek towarów, przywożonych w niewielkich ilościach z krajów traktatowych;

b) do towarów, przesyłanych z kraju traktatowego w niewielkich ilościach w przesyłkach pocztowych, niemających charakteru handlowego, jeżeli niehandlowy charakter przesyłki wynika z rodzaju towaru lub ze stosunków odbiorcy;

c) do towarów, przywożonych w niewielkich ilościach do własnego użytku przez podróżnych (a w tem i turystów, jadących za przepustkami turystycznemi) oraz przez mieszkańców granicznego pasa celnego, jeżeli niema wątpliwości, że przedmioty te pochodzą z kraju traktatowego.

§ 4. 1) Świadectwo pochodzenia, uprawniające do zastosowania cła konwencyjnego, powinno być w zasadzie wystawione w kraju pochodzenia towaru. Wyjątki od tej zasady przewiduje § 8.

2) Świadectwo pochodzenia powinno zawierać następujące dane:

a) imię i nazwisko oraz adres wysyłającego;

b) wskazanie rodzaju przewozu; przy przewozie drogą wodną powinna być w miarę możności podana również nazwa statku;

c) stwierdzenie, że towar objęty świadectwem, jest przeznaczony do polskiego obszaru celnego; podawania nazwiska i miejsca zamieszkania odbiorcy nie wymaga się;

d) stwierdzenie, że towary wymienione w świadectwie są produktami naturalnemi lub wytworami przemysłu danego kraju, a jeżeli chodzi o towary przetworzone w tym kraju, stwierdzenie, że conajmniej 50% ogólnej wartości już przetworzonego towaru przypada na koszty robocizny i surowców kraju przetworzenia. Nazwa kraju pochodzenia powinna być dokładnie wymieniona;

e) znaki i numery, ilość sztuk i rodzaj opakowania, nazwę towaru, wagę brutto i netto oraz wartość towaru; brak wagi netto lub podanie ogólnikowe nazwy towaru zamiast nazwy taryfowej, nie powodują nieuznania świadectwa pochodzenia, jeżeli urząd celny może na podstawie innych danych, zawartych w świadectwie, stwierdzić, że odnosi się ono do tego towaru;

f) miejscowość i datę wystawienia świadectwa pochodzenia, pieczęć urzędu lub instytucji wystawiającej świadectwo oraz podpis osoby wystawiającej.

3) Świadectwo pochodzenia powinno byc wystawione zasadniczo w języku kraju pochodzenia oraz w języku polskim; w wypadku przedłożenia świadectwa wystawionego tylko w języku kraju pochodzenia, względnie w innym języku, urząd celny może zażądać uwierzytelnionego tłumaczenia takiego świadectwa na język polski; nazwa towaru powinna być w każdym razie przetłumaczona na język polski, przyczem tłumaczenie to może być dokonane również w kraju.

4) Świadectwa pochodzenia nie mogą zawierać śladów skrobania, wycierania, wymazywania i t. p.; wszelkie poprawki powinny być uskutecznione przez przekreślenie pierwotnego tekstu i wypisanie nowego, a ponadto powinny być omówione i stwierdzone pieczęcią urzędu lub instytucji, wystawiającej świadectwo oraz podpisem.

§ 5. 1) Świadectwa pochodzenia mogą być wystawiane:

a) przez urzędy celne kraju pochodzenia;
b) przez inne urzędy kraju pochodzenia — w ramach postanowień traktatowych;
c) przez izby przemysłowe i handlowe;
d) przez inne instytucje gospodarcze, zanotyfikowane Rządowi Polskiemu i przez Rząd Polski uznane.

2) Świadectwa pochodzenia, wystawiane przez urzędy celne (ust. 1-a) są uznawane na zasadach wzajemności.

3) Uprawnienia izb (ust. 1-c) i innych instytucyj gospodarczych (ust. 1-d) w zakresie wystawiania świadectw pochodzenia, sprawdzają urzędy konsularne R. P., wizujące te świadectwa.

§ 6. 1) Świadectwa pochodzenia, wystawione przez urzędy celne (§ 5 ust. 1-a) są wolne od polskiej wizy konsularnej i zachowują ważność w okresie 6 miesięcy, licząc od dnia wystawienia. To samo dotyczy świadectw pochodzenia, wystawionych przez inne urzędy kraju pochodzenia (§ 5 ust. 1-b), w zależności od postanowień umownych.

2) Świadectwa pochodzenia, wystawione przez izby przemysłowe i handlowe lub inne instytucje gospodarcze powinny być zaopatrzone w polską wizę konsularną, dotyczącą wiarogodności danych, zawartych w świadectwie, oraz stwierdzenia, że instytucja, która wystawiła dane świadectwo, jest do tego uprawniona. W tekście wizy powinien być wskazany okres jej ważności, nieprzekraczający 6 miesięcy licząc od daty wystawienia wizy, ponadto sama wiza powinna być zaopatrzona w pieczęć urzędu konsularnego oraz podpis. W przypadku, gdy w wizie nie oznaczono okresu jej ważności, świadectwo pochodzenia ważne jest w ciągu 6 miesięcy, licząc od daty wystawienia wizy.

§ 7. 1) Okres ważności świadectwa pochodzenia (§ 6) uważa się za dochowany, jeżeli przesyłka, objęta tem świadectwem, została dostarczona do granicznego urzędu celnego z zagranicy lub z wolnego obszaru celnego (wolnej strefy celnej) w okresie ważności świadectwa.

2) W razie wygaśnięcia terminu ważności świadectwa pochodzenia, Dyrekcje Ceł (Urząd Celny w Gdyni) mogą na pisemny wniosek stron przedłużyć okres ważności, jeżeli strona udowodni, że towary, których dotyczy świadectwo, zostały wysłane z kraju pochodzenia lub z kraju tranzytowego (§ 8 ust. 1) w okresie ważności świadectwa, lecz nie zdołały nadejść do polskiego obszaru celnego z przyczyn transportowych, wywołanych siłą wyższą (burza, katastrofa kolejowa, strajk i t. p.). Świadectwa mogą być przedłużone o okres nie dłuższy, niż pierwotny okres ich ważności (6 miesięcy).

3) Dyrekcję Ceł w Gdańsku oraz Urząd Celny w Gdyni upoważnia się również do przedłużania na pisemny wniosek stron okresu ważności świadectw pochodzenia, dotyczących towarów nadeszłych do wolnego obszaru celnego (wolnej strefy celnej) i zgłaszanych następnie do odprawy celnej ostatecznej, warunkowej lub przekazowej; przedłużenie może nastąpić o okres czasu, równy pierwotnemu okresowi ważności (6 miesięcy).

4) W innych przypadkach, poza wymienionemi w ust. 2 i 3, o przedłużeniu ważności świadectwa pochodzenia decyduje Ministerstwo Skarbu.

5) Pozwolenia na przedłużenie okresu ważności świadectwa pochodzenia podlegają przepisowej opłacie stemplowej, niezależnie od opłaty stemplowej, jakiej podlegają same podania o przedłużenie.

§ 8. 1) Jeżeli towary pochodzące z kraju traktatowego pozaeuropejskiego nadejdą do polskiego obszaru celnego nie bezpośrednio z kraju pochodzenia, lecz za pośrednictwem kraju trzeciego, to cło konwencyjne może być zastosowane również na podstawie świadectwa pochodzenia, wystawionego w tym kraju trzecim. Takie świadectwa pochodzenia mogą być wystawiane przez izby przemysłowe, izby handlowe i inne upoważnione do tego instytucje gospodarcze i powinny być zaopatrzone w wizę urzędu konsularnego Rzeczypospolitej Polskiej, stosownie do przepisu § 6 ust. 2. Świadectwo powyższe powinno zawierać dane, wymienione w § 4 ust. 2 i 3. Niezależnie od wzmiankowanego świadectwa pochodzenia, wymaga się przedstawienia zaświadczenia, wymienionego w § 9.

2) Jeżeli towar, pochodzący z kraju traktatowego pozaeuropejskiego, nadejdzie do polskiego obszaru celnego drogą morską za bez-

pośrednim dokumentem przewozowym z kraju pochodzenia i bez przeładunku w drodze, to cło konwencyjne może być zastosowane również na podstawie świadectwa pochodzenia, wystawionego przez krajową izbę przemysłowo-handlową, mającą siedzibę w porcie polskiego obszaru celnego, do którego towar nadszedł; na obszarze W. M. Gdańska, powołaną w tym przypadku instytucją, jest Izba Handlu Zagranicznego w Gdańsku. Świadectwa takie powinny zawierać dane, wymienione w § 4 ust. 2.

§ 9. 1) Jeżeli towary pochodzące z kraju traktatowego były przed przywozem do polskiego obszaru celnego przeładowane względnie przechowywane w kraju trzecim, to cło konwencyjne może być zastosowane pod warunkiem przedstawienia przez stronę zaświadczenia, stwierdzającego, że towary takie były przeładowane lub przechowywane bądź w wolnym obszarze celnym, bądź pozostając pod nadzorem urzędu celnego i nie weszły w każdym przypadku w kraju trzecim do wolnego obrotu.

2) Wymienione w ust. 1 zaświadczenie o przeładowaniu lub przechowywaniu powinno zawierać znaki i numery, ilość sztuk i rodzaj opakowania, nazwę towaru oraz wagę brutto, a ponadto powinno stwierdzać, z którego kraju towar nadszedł i że w czasie przeładowania względnie przechowywania towar znajdował się w wolnym obszarze celnym (w wolnym porcie, w wolnej strefie celnej) lub pod kontrolą urzędu celnego i nie wszedł w kraju trzecim do wolnego obrotu. Zaświadczenia takie mogą być wystawiane w kraju przeładowania lub przechowywania przez:

a) urzędy celne,
b) zarządy wolnych obszarów celnych (wolnych stref, wolnych portów),
c) zarządy kolejowe, jeżeli towary zostały przeładowane lub przechowywane w czasie transportu, dokonywanego przez to przedsiębiorstwo,
d) izby przemysłowe i handlowe; w tym ostatnim przypadku zaświadczenie powinno być zaopatrzone w wizę urzędu konsularnego R. P., stwierdzającą, po zbadaniu przedstawionych przez izby dowodów, wiarogodność danych zawartych w zaświadczeniu.

3) Jeżeli przeładowanie nie jest połączone ze zmianą dokumentu przewozowego, nie wymaga się przedstawiania wymienionego w ust. 1 zaświadczenia; w tym przypadku dokument przewozowy powinien być należycie wystawiony w kraju pochodzenia i opiewając na miejscowość położoną na polskim obszarze celnym powinien być istotnie ważny na całą drogę przewozu z kraju pochodzenia do tej miejscowości.

4) Przesyłki pocztowe, pochodzące z państw traktatowych i zaopatrzone w świadectwa pochodzenia, korzystają ze zniżek konwencyjnych również w przypadku, gdy pod kontrolą celną zostały nadane do polskiego obszaru celnego z innego kraju, jeżeli dane o towarze, wymienione w świadectwie pochodzenia, okażą się zgodne z danemi, ujawnionemi przy rewizji celnej, a oryginalne opakowanie nie zostało naruszone podczas tranzytu. Na blankietach nadawczych, wystawianych w kraju tranzytowym dla tego rodzaju przesyłek, powinny znajdować się pieczęcie lub nalepki urzędowe, stwierdzające charakter tranzytowy przesyłki i pozostawanie jej pod nadzorem urzędu celnego.

§ 10. 1) Zniżki konwencyjne mogą być stosowane również wtedy, gdy towar, pochodzący z kraju traktatowego, po wysłaniu z tego kraju a przed nadejściem do polskiego obszaru celnego, zostanie uszlachetniony w drugim kraju traktatowym w stopniu, niepowodującym zmiany krajowości. Wymaga się wtedy przedstawienia podwójnych świadectw, z których jedno, wystawione w kraju pochodzenia, stwierdza kraj pochodzenia towaru, a drugie, wystawione w kraju uszlachetnienia, stwierdza rodzaj i stopień uszlachetnienia oraz kraj, w którym uszlachetnienia dokonano.

2) Świadectwo kraju pochodzenia (ust. 1), oprócz ogólnych danych, przewidzianych w § 4, powinno:

a) zawierać wzmiankę, że wysyłany towar, przed doręczeniem odbiorcy na polskim obszarze celnym, ma być uszlachetniony w innym kraju traktatowym;
b) wymieniać rodzaj uszlachetnienia, kraj, nazwę i adres firmy uszlachetniającej.

3) Świadectwo kraju uszlachetnienia (ust. 1) powinno:

a) wskazywać, gdzie (w jakim kraju i przez jaką firmę) towar został wyprodukowany;
b) wymieniać pierwotne znaki i numery opakowania i wagę towaru;
c) wskazywać, gdzie (w jakim kraju i przez jaką firmę) towar został uszlachetniony;
d) określać rodzaj i stopień uszlachetnienia (w danym przypadku koszta uszlachetnienia nie mogą przekraczać 50% wartości towaru po uszlachetnieniu);
e) wymieniać znaki i numery opakowania oraz wagę towaru po uszlachetnieniu.

§ 11. 1) Świadectwo pochodzenia powinno być w zasadzie przedstawione przy zgłoszeniu do odprawy celnej; może być również przedstawione po zgłoszeniu towaru, nie później jednak, jak przed wydaniem towaru spod dozoru celnego do wolnego obrotu, z wyjątkiem przypadków, przewidzianych w ust. 2.

2) Jeżeli strona z usprawiedliwionych przyczyn nie może przedstawić świadectwa pochodzenia, a zatrzymanie towaru mogłoby spowodować jego zepsucie się lub narazić stronę

na zbyt wysokie koszty związane z zatrzymaniem, wówczas naczelnicy urzędów celnych mogą zezwolić na późniejsze przedstawienie świadectwa pochodzenia pod następującemi warunkami:

a) strona powinna złożyć w tym względzie umotywowany wniosek na piśmie przed, lub równocześnie ze zgłoszeniem towaru do odprawy celnej; wnioski złożone później nie podlegają uwzględnieniu;

b) z dokumentów przewozowych powinno wynikać, że towar został nadany w kraju pochodzenia bezpośrednio do polskiego obszaru celnego, a sam towar nie wskazuje na inny kraj pochodzenia;

c) strona powinna złożyć gotówkowe zabezpieczenie różnicy między zastosowanem cłem konwencyjnem a cłem normalnem, jakie należałoby pobrać, gdyby świadectwo pochodzenia nie było przedstawione;

d) należycie wystawione świadectwo pochodzenia powinno być przedstawione w okresie czasu wyznaczonym przez urząd celny; okres ten nie może być dłuższy niż 30 dni, licząc od daty ustalenia wyniku rewizji;

e) zwrot zabezpieczenia różnicy może nastąpić wówczas, gdy strona przedstawi należycie wystawione świadectwo pochodzenia w wyznaczonym okresie oraz, gdy przez porównanie danych zawartych w świadectwie pochodzenia z danemi zawartemi w wyniku rewizji będzie można niewątpliwie ustalić, że świadectwo to rzeczywiście odnosi się do towaru oclonego;

f) w razie nieprzedstawienia świadectwa pochodzenia w wyznaczonym okresie, złożone zabezpieczenie należy zarachować automatycznie na stały dochód Skarbu Państwa.

B. Stwierdzanie pochodzenia i przychodzenia towarów przy stosowaniu pozwoleń przywozu.

§ 12. 1) Przy przywozie towarów podlegających ograniczeniom przywozowym ze względów gospodarczych, kraj pochodzenia powinien odpowiadać krajowi wymienionemu w pozwoleniu przywozu, a kierunek, droga i sposób przewozu (np. bez przeładowania w drodze i t. p.) powinny być zgodne z warunkami oznaczonemi w pozwoleniu.

2) Pojęcie kraju pochodzenia ustalone jest w art. 19 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) oraz w § 12 przepisów wykonawczych do prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 820 z 1934 r.).

§ 13. 1) Świadectwa pochodzenia wystawione celem stwierdzenia pochodzenia towaru, zakazanego do przywozu, powinny być przedkładane wtedy, gdy tego wymaga pozwolenie lub inny przepis.

2) Odnośnie miejsca wystawiania wymienionych w ust. 1 świadectw pochodzenia oraz uprawnionych do wystawiania instytucyj i urzędów obowiązują przepisy każdorazowego rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu o warunkach udzielania pozwoleń na prawo przywozu. Jeżeli wspomniane przepisy wymagają wizowania świadectw przez urzędy konsularne R. P., to wizy oprócz danych, wymienionych w § 6 ust. 2, powinny zawierać klauzulę „nie dotyczy zniżek celnych".

3) Przepisy § 4 ust. 2 — 4, § 6 ust. 1 i 2 (w części dotyczącej okresu ważności świadectwa pochodzenia) i § 7 mają analogiczne zastosowanie.

4) Gdy towar zakazany do przywozu, korzysta ze zniżki konwencyjnej i z tego tytułu zostaje przedstawione świadectwo pochodzenia (§ 4), wówczas nie wymaga się przedstawienia innego świadectwa pochodzenia.

§ 14. 1) Jeżeli pozwolenie przywozu zawiera specjalne warunki dotyczące kierunku, drogi lub sposobu przewozu (np. ważne przy bezpośrednim konosamencie, bez przeładunku w kraju trzecim itp.), wówczas pozwolenie przywozu może być zastosowane, jeżeli warunki te zostały ściśle dochowane.

2) Jeżeli na towary nadeszłe w przesyłkach pocztowych przedstawione zostanie pozwolenie przywozu, zawierające co do sposobu przewozu pewne warunki, np. żądanie bezpośredniości konosamentu, które nie mogą mieć zastosowania ze względu na charakter przewozu pocztą, wówczas warunki takie należy uważać za nieistniejące.

3) Jeżeli pozwolenie przywozu zawiera warunek bezpośredniego przywozu, to znaczy to, że dokument przewozowy powinien być należycie wystawiony w kraju pochodzenia i opiewając na miejscowość położoną na polskim obszarze celnym, powinien być istotnie ważny na całą drogę przewozu z kraju pochodzenia do tej miejscowości.

4) Jeżeli natomiast w pozwoleniu przywozu jest zamieszczony warunek przywozu towaru bez przeładunku, to oznacza to, że towar powinien przybyć do polskiego obszaru celnego na tym samym środku przewozowym (np. statku), na który został załadowany w kraju pochodzenia, czyli w kraju wymienionym w pozwoleniu.

§ 15. Gdy przedstawienie świadectwa pochodzenia nie jest wymagane ani warunkami pozwolenia przywozu, ani też innemi przepisami, wówczas kraj pochodzenia może być udowodniony:

a) w przypadku bezpośredniego przywozu z kraju pochodzenia — deklaracją celną nadawcy lub należycie wystawionym i ważnym dokumentem przewozowym,

jak np. listem przewozowym, konosamentem, listem przewozowym-konosamentem i t. p.;

b) w przypadku nadania do przewozu do polskiego obszaru celnego w kraju trzecim — zaświadczeniem wymienionem w § 9 ust. 2; zamiast tego zaświadczenia strona może przedłożyć świadectwo pochodzenia (§ 13).

C. Stwierdzanie pochodzenia i przychodzenia towarów przy stosowaniu autonomicznych zniżek celnych.

§ 16. 1) Jeżeli pozwolenie na zastosowanie autonomicznej zniżki celnej lub autonomicznego zwolnienia od cła, wydane na podstawie rozporządzeń, przewidzianych w art. 23 ust. 1-a prawa celnego, względnie na podstawie postanowień taryfy celnej przywozowej, zawiera warunek przedstawienia świadectwa pochodzenia, to świadectwo takie powinno odpowiadać przepisom albo działu A albo działu B niniejszego okólnika, jeżeli pozwolenie inaczej nie stanowi.

2) Jeżeli pozwolenia, o których mowa w niniejszym paragrafie nie zawierają warunku przedstawienia świadectwa pochodzenia, to towar powinien być sprowadzony z kraju wskazanego w pozwoleniu bez względu na to, skąd towar pochodzi.

D. Stwierdzanie pochodzenia i przychodzenia towarów przy stosowaniu stawek kolumny II taryfy celnej przywozowej.

§ 17. Przy stosowaniu stawek kolumny II taryfy celnej przywozowej nie żąda się udowodnienia kraju pochodzenia towaru, chyba, że istnieje podejrzenie, że towar pochodzi z kraju, który podlega całkowicie lub częściowo stawkom kolumny I. W przypadku podejrzenia urząd celny może zażądać udowodnienia pochodzenia bądź przy pomocy świadectwa pochodzenia, bądź przy pomocy dokumentów przewozowych.

Przepisy wspólne do działów A, B, C i D.

§ 18. 1) Zaopatrzony w świadectwo pochodzenia towar może być częściami zgłaszany do odprawy celnej, w jednym lub w kilku urzędach celnych, za tem samem świadectwem pochodzenia, pod warunkiem, aby nadszedł do granicznego urzędu celnego lub do wolnego obszaru celnego (wolnej strefy celnej) w jednym transporcie. Zgłoszenie towaru z wolnego obszaru celnego (wolnej strefy celnej) powinno nastąpić w okresie ważności (pierwotnym lub przedłużonym) świadectwa pochodzenia.

2) W przypadku, gdy wspomniany w ust. 1 towar będzie zgłaszany częściami do odprawy celnej (z wyjątkiem przekazowej) w jednym i tym samym urzędzie celnym, należy postępować stosownie do przepisów § 16 ust. 2 instrukcji manipulacyjnej dla władz i urzędów celnych z dnia 31 stycznia 1935 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 5, poz. 89) wniosek o częściową odprawę powinien być złożony na piśmie.

3) W przypadku zaś zgłaszania w granicznym urzędzie celnym towaru do odprawy częściowo ostatecznej lub warunkowej, a częściowo przekazowej, urząd celny na wniosek pisemny strony, wydaje jej odpowiednią ilość odpisów oryginalnego świadectwa pochodzenia, zatrzymując kopję każdego odpisu u siebie. Odpisy oraz ich kopje dostarcza strona, sporządzając je pismem maszynowem; na odpisach tych i kopjach strona oznacza tę część towaru, do której poszczególny odpis odnosi się, a mianowicie: znaki, numery, ilość sztuk i rodzaj opakowania, wagę brutto i netto, przyczem ilość sztuk oraz wagę brutto i netto tej części należy oznaczyć również słowami. Zgodność odpisu z oryginałem świadectwa pochodzenia potwierdzają swemi podpisami i pieczęcią urzędu celnego naczelnik urzędu lub jego zastępca oraz wyznaczony przez naczelnika urzędnik. Wszystkie części powinny nadejść w jednym transporcie w myśl ust. 1; ogólna suma części transportów, do których odnoszą się poszczególne odpisy, nie może być oczywiście większa od całego przywiezionego transportu, objętego oryginalnem świadectwem pochodzenia. Odpisy powinny być kolejno numerowane, przyczem urząd celny zatrzymuje u siebie wraz z oryginałem kopje odpisów. Analogicznie postępuje rząd celny graniczny, gdy strona zgłasza towar całkowicie do odprawy celnej przekazowej do kilku urzędów celnych. Urzędy celne załatwiają odprawy celne na podstawie wspomnianych wyżej odpisów. Nie należy uznawać odpisow, które noszą ślady wycierania, wymazywania, skrobania i t. d. lub zawierają poprawki nie omówione przez urząd celny, który dokonał uwierzytelnienia odpisów.

§ 19. 1) W razie nadejścia do granicznego urzędu celnego lub do wolnego obszaru celnego transportu złożonego z mniejszej ilości sztuk, niż ilość podana w świadectwie pochodzenia, świadectwo pochodzenia może być uznane, jeżeli pozostałe dane okażą się zgodne z danemi zawartemi w świadectwie; w tych przypadkach świadectwo pochodzenia może być zastosowane tylko do tej ilości towaru, która nadeszła w danym transporcie. Nadesłane dodatkowo sztuki nie mogą być odprawione na podstawie tego samego świadectwa; wyjątek może być zrobiony dla przypadkowo w drodze zatrzymanych sztuk, jeżeli są one wymienione w dokumentach przewozowych wraz z poprzednio dostarczonemi sztukami.

2) W razie nadejścia większej ilości sztuk towaru aniżeli ilość podana w świadectwie pochodzenia, świadectwo to może być przez urząd celny zastosowane tylko do ilości wymienionej w świadectwie, jeżeli pozostałe dane okażą się

zgodne z danemi zawartemi w świadectwie pochodzenia.

3) W przypadkach, gdy ilość sztuk jest zgodna, a waga towaru różni się od wagi wskazanej w świadectwie pochodzenia, jednak nie więcej niż o 10% — świadectwo pochodzenia może być uznane, jeżeli inne dane nie pozostawiają wątpliwości co do tożsamości towaru; gdy różnica wagi przekracza 10%, sprawę uznania świadectwa pochodzenia rozstrzygają Dyrekcje Ceł i Urząd Celny w Gdyni.

§ 20. 1) W razie przedstawienia przez stronę świadectwa pochodzenia z wizą, w której zaznaczono, że „nie dotyczy zniżek celnych", a zgłoszony towar pochodzi z kraju traktatowego i korzysta ze zniżki konwencyjnej, urzędowi celnemu przysługuje prawo zastosowania zniżki, o ile świadectwo pochodzenia odpowiada przepisom działu „A" niniejszego okólnika, a strona uiści dopłatę do wysokości przepisanej dla świadectw, uprawniających do uzyskania zniżki konwencyjnej.

2) Dopłaty te urzędy celne położone na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej zapisują na przychód do sum obrotowych, w sposób wskazany w okólniku z dnia 3 września 1927 r. L. D. C. 3500/IV/27 (Dz. Urz. M. Sk. Nr. 27, poz. 291), urzędy zaś położone na obszarze W. M. Gdańska wpłacają za pośrednictwem Polskiej Kasy Rządowej w Gdańsku do Centralnej Kasy Państwowej w Warszawie celem zarachowania na Dz. 3 § 10 budżetu dochodowego Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

§ 21. 1) Duplikaty świadectw pochodzenia mogą być wydane tylko przez Urzędy Konsularne R. P. i tylko w wyjątkowych przypadkach, gdy strona udowodni, że oryginalne świadectwo zostało zniszczone skutkiem działania siły wyższej, a towar faktycznie wysłany. Duplikaty te urzędy celne powinny uznawać na ogólnych zasadach.

2) Duplikaty takich świadectw pochodzenia, które nie wymagały wizowania przez urzędy konsularne R. P. mogą być uznawane tylko za pozwoleniem właściwej Dyrekcji Ceł (Urzędu Celnego w Gdyni) i tylko w wyjątkowych przypadkach, gdy strona udowodni, że oryginalne świadectwo pochodzenia zostało zniszczone skutkiem działania siły wyższej.

II. WYWOZ.

§ 22. 1) Traktaty handlowe, zawarte z niektóremi państwami postanawiają, że świadectwa pochodzenia na towary pochodzące z polskiego obszaru celnego mogą być wystawiane bądź przez izby przemysłowo-handlowe, bądź przez urzędy celne, bądź wreszcie przez inne upoważnione władze i instytucje. W przypadkach wystawienia świadectwa pochodzenia przez urząd celny, nie wymaga się wizowania takich świadectw przez urząd konsularny kraju przeznaczenia.

2) Do wystawiania świadectw pochodzenia na towary wytworzone na polskim obszarze celnym są upoważnione urzędy celne I kl., jak również i podurzędy celne będące oddziałami urzędów celnych I kl.; Ministerstwo Skarbu może upoważnić również urzędy celne II kl. do wystawiania świadectw pochodzenia na pewne towary.

3) Świadectwa pochodzenia mogą wystawiać albo urzędy celne, dokonywające odprawy celnej wywozowej, albo urzędy celne, z których okręgu wywozi się towar, bez względu na to, gdzie ma być dokonana odprawa celna wywozowa.

4) Celem otrzymania świadectwa pochodzenia, eksporter, względnie osoba zgłaszająca towar do odprawy celnej, powinna przedstawić urzędowi celnemu wypełniony formularz świadectwa pochodzenia według wzoru i wymagań kraju przeznaczenia, w 2-ch egzemplarzach, a oprócz tego fakturę, stwierdzającą dokonanie tranzakcji eksportowej, albo, zamiast faktury, zaświadczenie, uprawniające do zwolnienia od cła lub otrzymania zwrotu cła, jeżeli towar ze zwrotów cła korzysta. Jeżeli towar został już nadany do wywozu zagranicę, to wystarczy, oprócz wypełnionego formularza świadectwa pochodzenia, przedstawić list przewozowy lub wtórnik tego listu.

5) Formularz świadectwa pochodzenia powinien być wykonany pismem maszynowem, albo wydrukowany; rubryki mogą być wypełnione pismem maszynowem lub wyraźnem pismem ręcznem. Świadectwo pochodzenia powinno podawać, między innemi, kraj przeznaczenia towaru, rodzaj, ilość i wartość towaru, jak również zawierać stwierdzenie, że towar pochodzi z polskiego obszaru celnego. Jeden egzemplarz świadectwa strona podpisuje, zaopatrzywszy go uprzednio we własnoręczne potwierdzenie tej treści: „Stwierdzam, iż dane wyszczególnione w niniejszem świadectwie pochodzenia są prawdziwe".

6) Urząd celny sprawdza dane, wymienione w świadectwie, według otrzymanych od strony dokumentów i w razie zgodności wydaje świadectwo stronie. Świadectwo powinno być zaopatrzone numerem dziennika, datą, pieczęcią urzędową oraz podpisem naczelnika urzędu lub jego zastępcy. Jeden egzemplarz świadectwa, potwierdzony przez stronę, pozostaje w urzędzie; egzemplarze takie przechowuje się w osobnej teczce.

7) Gdyby pochodzenie towaru wzbudzało wątpliwości, urząd celny, nie wstrzymując ewentualnej odprawy wywozowej, obowiązany jest niezwłocznie, o ile możności w krótkiej drodze, zasięgnąć co do tego opinji izby przemysłowo-handlowej albo miejscowych sfer przemysłowo-handlowych; w razie zaś potrzeby może zażądać przedstawienia próbek towaru, poświadczonych przez wytwórnię.

8) Świadectwo pochodzenia wydaje się stronie na ustny wniosek; świadectwo to jest

wolne od opłaty stemplowej na mocy art. 160 pkt. 1 u. o. s. w związku z art. 142 pkt. 7, tejże ustawy.

9) Urzędy celne przy wystawianiu świadectw pochodzenia powinny uwzględniać życzenia eksporterów, dotyczące czy to wzorów świadectw, czy też bliższych danych, jakie świadectwa powinny zawierać zgodnie z wymaganiami kraju przeznaczenia.

§ 23. Okólnik niniejszy wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1935 r. Jednocześnie uchyla się okólnik Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 1141/3/30 z dnia 24 czerwca 1930 r. w sprawie świadectw pochodzenia, wymaganych przy udzielaniu zniżek konwencyjnych (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 19, poz. 366), zmieniony okólnikiem L. D. IV. 1894/3/30 z dnia 10 stycznia 1931 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 3, poz. 32); okólnik Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 953/3/31 z dnia 2 czerwca 1931 r. w sprawie świadectw pochodzenia, wystawianych przez urzędy celne na wywożone zagranicę towary krajowe (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 18, poz. 279); okólnik Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 1802/3/35 z dnia 22 stycznia 1935 r. w sprawie pochodzenia towarów, zakazanych do przywozu (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 3, poz. 52) oraz wyjaśnienie L. D. IV. 27351/1/33 z dnia 20 listopada 1933 r. w sprawie stosowania stawek kolumny II.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

362.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 28 maja 1935 r.

L. D. IV. 17059/3/35

o zmianie okólnika L. D. IV. 2549/3/35 w sprawie ewidencyjnych zaświadczeń eksportowych na odzież oraz gotowe wyroby włókiennicze.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

1) W ustępie końcowym punktu 5 okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 16 lutego 1935 r. L. D. IV. 2549/3/35 w sprawie ewidencyjnych zaświadczeń eksportowych na odzież oraz gotowe wyroby włókiennicze (Dz. Urz. Min. Skarbu z 1935 roku Nr. 5, poz. 97), wyrazy: **„do dnia 31 maja 1935 r."**, zastępuje się wyrazami: **„do dnia 30 czerwca 1935 r."**.

2) Okólnik niniejszy ma być stosowany od dnia 1 czerwca 1935 r.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

363.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 28 maja 1935 r.

L. D. IV. 12192/3/35

w sprawie odprawy celnej osprzętu łodzi motorowych.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o prawie celnem (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) wyjaśnia się co następuje:

1) Przedmioty, stanowiące wyposażenie (osprzęt) łodzi motorowych, niezbędne do prawidłowego i bezpiecznego pływania, przywożone z zagranicy łącznie z temi łodziami i odpowiadające pod względem ilości i jakości rozmiarom i przeznaczeniu tych łodzi, podlegają cłu razem z łodziami, według poz. 1154 pkt. 7 litera odpowiednia taryfy celnej przywozowej.

2) jako wyposażenie (osprzęt) łodzi motorowych podlegające cleniu w sposób ustalony w § 1, uważa się:

a) wmontowane radjo, zegar, termometr i t. p. wmontowane lub przytwierdzone przedmioty dostosowane do gotowej łodzi;
b) komplet narzędzi o łącznej wadze do 20 kg włącznie;
c) buda brezentowa, pokrycie brezentowe;
d) flagi, drzewce do flag;
e) kotwice, liny, odbijacze, bosaki, pasy i koła ratunkowe, wiosła i t. p. osprzęt żeglarski;
f) zapasowe: wał i śruba;
g) specjalne poduszki nieprzytwierdzone do siedzenia zaopatrzone w paski, klamry i t. p. zapięcia w celu użycia tych poduszek w razie potrzeby zamiast sprzętu ratunkowego.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

364.

OKOLNIK T. 16. MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 21 maja 1935 r.

L. D. IV. 13450/2/35

w sprawie wyjaśnienia do poz. 165 taryfy celnej przywozowej.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia: muszle ostryg rozdrobnione lub mielone należy clić według poz. 165 taryfy celnej jako kamienie, oprócz osobno wymienionych, rozdrobnione.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

365.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 24 maja 1935 r.

L. D. IV. 15217/1/35

w sprawie tolerancji nieznacznych nadwyżek towarów ponad ilość wymienioną w pozwoleniach weterynaryjnych.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu, w porozumieniu z Ministerstwem Rolnictwa i Reform Rolnych, niniejszem zarządza, aby ustalone w § 27 ust. 1 lit. „a" i „b" przepisów wykonawczych do prawa celnego normy dla zwalniania od ograniczeń przywozowych i wywozowych nieznacznych nadwyżek towarów ponad ilość wymienioną w pozwoleniu na przywóz lub wywóz, stosowane były analogiczne i w odniesieniu do weterynaryjnych pozwoleń, wydawanych przez Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

366.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 18 maja 1935 r.

L. D. V. 15953/1/35

w sprawie wykładni postanowień ordynacji podatkowej.

Do
wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

W związku z wątpliwościami, nasuwającemi się przy stosowaniu przepisów ordynacji podatkowej (o. p.), rozporządzenia wykonawczego do tejże ordynacji (r. w.) oraz instrukcji podatkowej (i. p.), Ministerstwo Skarbu wyjaśnia:

Do art. 11 § 1 i art. 12 § 1 o. p.

Dla przedsiębiorstw, trudniących się zarobkowo przewozem osób i towarów pojazdami mechanicznemi, właściwym dla nabycia świadectwa przemysłowego i wymiaru podatku przemysłowego od obrotu jest ten urząd skarbowy, w którego okręgu znajduje się miejsce zamieszkania osoby fizycznej, bądź siedziba osoby prawnej, wykonywającej takie przedsiębiorstwo, przyczem powinny być przestrzegane przepisy art. 25 ustawy o państwowym podatku przemysłowym.

Do art. 13 o. p.

Dla płatników, wykonywających wspólnie samodzielne wolne zajęcie zawodowe (np. kancelarje adwokackie), właściwym do wymiaru podatku przemysłowego od obrotu dla każdego z płatników jest ten urząd skarbowy, w którego okręgu znajduje się miejsce zamieszkania płatnika.

Do art. 15 § 1 o. p.

Za miejsce wypłaty uposażeń służbowych, emerytur, wynagrodzeń za najemną pracę uważa się siedzibę zakładu pracy, sporządzającego listę płac, a przy tantjemach — siedzibę instytucji, wypłacającej tantjemę.

Do art. 21 o. p.

Udzielanie osobom trzecim informacyj o wysokości obrotów i dochodów płatników, stanie ich zaległości w podatkach i t. p. stanowi naruszenie tajemnicy urzędowej. Informacyj tych można udzielać tylko za zgodą zainteresowanych płatników.

Do art. 49 § 5 i art. 51 § 4 o. p.

Władza skarbowa ma prawo bezpośrednio wystąpić do właściwego sądu z wnioskiem o wyznaczenie zastępcy prawnego dla płatnika, który sam go nie ustanowił, w tych przypadkach, gdy współdziałanie płatnika jest konieczne. Koszty postępowania sądowego ponosi Skarb Państwa, ponieważ występuje tu jako

strona, na rzecz której dokonywa się czynności. Od opłat sądowych Skarb Państwa jest wolny.

Do art. 51 § 2 o. p.

Jeżeli siedziba przedsiębiorstwa, wykonywanego w kraju, znajduje się zagranicą, świadectwo przemysłowe na takie przedsiębiorstwo powinno opiewać na firmę zagraniczną, przyczem w deklaracji wskazanem ma być nazwisko pełnomocnika, mieszkającego stale w kraju.

Do art. 53 § 1 p. a) i § 39 i. p.

Żądanie od zarządów gmin miejskich złożenia danych o osobach, posiadających grunty uprawne, sady i ogrody na obszarze gmin miejskich, należy oprzeć na postanowieniach art. 60 o. p. W razie odmowy, umotywowanej rzeczywistemi trudnościami w dostarczeniu powyższych informacyj potrzebne dane zbierać należy przez delegowanych urzędników.

Do art. 60 § 4 o. p.

Zachowanie tajemnicy odnosi się do wszystkich materjałów informacyjnych, zebranych w trybie art. 60 o. p., i obowiązuje tylko wobec osób trzecich, a nie wobec płatnika.

Do art. 69 o. p. i § 265 i. p.

Przy przesłuchaniu biegłego należy wykorzystać posiadany materjał informacyjny, jednak co do źródła pochodzenia tego materjału zachować należy tajemnicę.

Do art. 70 § 1 ust. 2 p. 1) o. p.

Świadek i biegły, odmawiający zeznania z powołaniem się na przepis art. 70 § 1 ust. 2 p. 1) o. p., nie jest obowiązany bliżej uzasadniać swego twierdzenia.

Do art. 73 o. p.

1) Urząd skarbowy nie zawiadamia płatnika o terminie przesłuchania świadka lub biegłego pod przysięgą. Zawiadomienie takie wysyła właściwy sąd grodzki bezpośrednio płatnikowi.

2) Płatnik ma prawo być obecnym podczas przesłuchania świadka lub biegłego, powołanego nie tylko na jego wniosek, lecz także wezwanego z urzędu.

3) Przedstawiciel władzy skarbowej oraz płatnik mają prawo zadawać biegłemu i świadkowi dodatkowe pytania, które nie zostały objęte pismem, skierowanem do sądu, lecz wyłoniły się dopiero w toku przesłuchania.

Do art. 74 § 2 o. p. i §§ 45 i 46 r. w.

1) Płatnicy, prowadzący uproszczone księgi handlowe lub księgi gospodarcze, obowiązani są składać zeznania dla wymiaru podatku przemysłowego od obrotu i dochodowego.

2) Przedsiębiorstwa a) opłacające podatek przemysłowy od obrotu w formie ryczałtu, jak również i b) prowadzące sprzedaż towarów, podlegających wyłącznie podatkowi scalonemu — nie mają obowiązku składać zeznań o obrocie.

3) Zeznania dla wymiaru podatku dochodowego (Dział 1) obowiązane są składać wszystkie osoby fizyczne i spadki wakujące, nieprowadzące ksiąg handlowych lub gospodarczych, a odpowiadające warunkom, określonym w § 46 p. A r. w., bez względu na wysokość osiąganego dochodu lub poniesionych strat.

4) Osoby, wymienione w § 46 p. B r. w., których dochód płynie z nieruchomości gruntowych, budynków mieszkalnych lub przedsiębiorstw i zajęć, wymienionych w § 45 r. w., obowiązane są składać zeznania dla wymiaru podatku dochodowego (Dział 1) bez względu na obszar tych nieruchomości gruntowych, rozmiar budynków lub kategorję świadectwa przemysłowego.

5) Osoby, osiągające dochód: a) z domów niemieszkalnych, składających się więcej niż z 20 izb, b) z kapitałów, c) z tantjem oraz d) z wszelkiego rodzaju źródeł dochodu, niewymienionych w p. p. 1) — 6) art. 3 ustawy o podatku dochodowym — należy wzywać indywidualnie do składania zeznań o dochodzie (art. 76 § 2 p. c) o p.).

6) Przy kwalifikowaniu obowiązku składania zeznań o dochodzie z nieruchomości gruntowych przez osoby, nieprowadzące ksiąg, należy brać pod uwagę cały obszar gruntów łącznie z nieużytkami.

Do art. 75 o. p.

Spółki, nieposiadające osobowości prawnej, obowiązane są składać zeznania dla wymiaru podatku przemysłowego od obrotu w terminie do 1 czerwca każdego roku.

Do art. 76 § 3 o. p. i § 51 r. w.

Instytucje samorządu gospodarczego i zawodowego wzywa do nadesłania list biegłych izba skarbowa, natomiast wolne organizacje zawodowe (§ 51 r. w.) — urząd skarbowy.

Do art. 76 § 3 o. p. i § 151 i. p.

Jeżeli płatnik zaofiaruje w postępowaniu wymiarowem lub odwoławczem dowód z biegłego bez wskazania jego nazwiska, władza wymiarowa ma prawo powołać biegłego według własnego wyboru, jednak tylko z list, przedstawionych przez instytucje samorządu gospodarczego i zawodowego lub przez wolne organizacje zawodowe.

Do art. 79 § 1.

Nieprzedłożenie na wezwanie władzy wymiarowej załączników do zeznania o dochodzie (wzory Nr. Nr. 12—17 do §§ 62, 63, 71, 72 i 73 r. w.) nie powoduje zaoczności wymiaru, lecz tylko sankcję karną z art. 188 o. p.

Do art. 87 § 2 o. p. i § 57 ust. 4 r. w.

Przepis ust. 4) § 57 r. w. ma zastosowanie jedynie wówczas, gdy księgi zostały założone po dniu 1 stycznia 1935 r. W pozostałych przypadkach dla zachowania ciągłości i jednolitości zasad odpisów z tytułu amortyzacji nie należy kwestjonować szacunków, przyjmowanych za podstawę amortyzacji przy wymiarze podatku dochodowego w latach ubiegłych.

Do art. 87 o. p. i § 57 ust. 6) r. w.

Nieprowadzenie tabeli amortyzacyjnej nie może powodować uznania ksiąg za nieprawidłowe.

Do art. 87 § 2 o. p. i § 66 ust. 6) r. w.

Przepisy §§ 58 i 59 r. w., zawierające wymagania co do strony formalnej ksiąg gospodarczych i zapisów w tych księgach, będą miały całkowite zastosowanie dopiero przy prowadzeniu ksiąg od roku gospodarczego 1935/36 począwszy.

Do art. 87 § 2 o. p. i § 74 r. w.

Księgi przychodu i rozchodu lekarzy, nieujawniające nazwisk pacjentów, nie mogą być traktowane jako prawidłowe.

Do art. 92 o. p.

Podanie o wydanie odpisu protokółu badania ksiąg, wniesione przed upływem terminu, przewidzianego w art. 92 § 2 o. p., t. j. w ciągu dni 14 po spisaniu protokółu, jest wolne od opłaty stemplowej na mocy art. 142 pkt. 1 u. o. s., gdyż ma na celu umożliwienie płatnikowi przyczynienie się — przez udzielenie wyjaśnień — do ustalenia prawdy materjalnej, a zatem zawiera wniosek w sprawie publicznej. Z tego samego powodu jest wolne od opłaty oświadczenia płatnika, przewidziane w art. 92 § 2 o. p., bez względu na to, czy zostało wniesione w wymienionym terminie 14-dniowym, czy po jego upływie.

Odpis protokółu badania ksiąg, wydany płatnikowi na skutek wniosku, złożonego p r z e d upływem wymienionego terminu 14-dniowego nie podlega opłacie stemplowej, gdyż nie jest świadectwem, lecz jest enuncjacja urzędową, zmierzającą do ustalenia prawdy materjalnej celem wymierzenia podatku, a zatem wydaną w interesie p u b l i c z n y m.

Ponieważ niezażądanie przez płatnika odpisu protokółu w ciągu terminu 14-dniowego, o którym mowa, nie wstrzymuje dalszego toku postępowania wymiarowego, a w szczególności wydania nakazu płatniczego, przeto wniosek płatnika o wydanie tego odpisu złożony po upływie terminu 14-dniowego, należy uważać za wniesiony wyłącznie w interesie p r y w a t n y m płatnika. A zatem podanie, zawierające ten wniosek, podlega w myśl art. 147 (ustępu ostatniego) u. o. s. opłacie stemplowej w kwocie 3 zł; odpis protokółu zaś, wydany na skutek takiego spóźnionego podania, podlega w myśl art. 157 u. o. s. opłacie w wysokości 2 zł od każdej strony pełnej lub zaczętej.

Do art. 96 o. p.

Wymiaru podatku za odnośny rok podatkowy nie można dokonać wcześniej, aniżeli w czasie właściwym do wymiaru.

Do art. 103 o. p. i § 82 ust. 1) lit. e) p. 2) r. w.

Jeżeli wymiar podatku przemysłowego od obrotu dla płatników, wymienionych w ust. 2) art. 36 ustawy o państwowym podatku przemysłowym, zostanie dokonany po terminie płatności jednej lub więcej zaliczek kwartalnych, wówczas zaliczki, których termin płatności w chwili dokonania wymiaru już upłynął, powinno być uiszczone w ciągu 14 dni po doręczeniu nakazu płatniczego na wymierzony podatek.

Do art. 107 o. p.

1) Przepis art. 107 § 1 nie ma zastosowania do przedawnień, rozpoczętych przed wejściem w życie ordynacji podatkowej, ponieważ dawne przepisy nie znały przerw w przedawnieniach. Wszelkie zatem postanowienia, wydane przed 1 października 1934 r. celem dokonania wymiaru, choćby były podane do wiadomości płatnika, nie powodują przerwy przedawnienia.

2) Przerwa w przedawnieniu powoduje liczenie jego biegu na nowo, dopóki nie upłynie 10 lat od upływu roku kalendarzowego, w którym powstał obowiązek podatkowy.

P r z y k ł a d y:

I. Bieg przedawnienia rozpoczął się w dniu 31 grudnia 1934 r. Przedawnienie przerwano 1 maja 1938 r. Termin przedawnienia upływa z dniem 1 maja 1943 r.

II. Bieg przedawnienia rozpoczął się w dniu 31 grudnia 1934 r. Przedawnienie przerwano 1 maja 1938 r. i 15 marca 1941 r. Termin przedawnienia upływa z dniem 31 grudnia 1944 r.

Do art. 108 o. p. i § 86 r. w.

Władza skarbowa obowiązana jest udzielić uzasadnienia wymiaru na piśmie także w przypadku, gdy płatnik nie uiści należnej opłaty stemplowej od podania. Nieuiszczoną opłatę należy ściągnąć w trybie § 180 rozporządzenia wykonawczego do ustawy o opłatach stemplowych.

Natomiast odpisy protokółów, zawierających zeznania świadków i opinje biegłych, mają być udzielane tylko po uiszczeniu opłaty stemplowej, o którą należy przedtem płatnika wezwać.

Uzasadnienie wymiaru (wzór Nr. 146) jest wolne od opłaty stemplowej.

Do art. 113 § 3 o. p.

Odwołanie, które płatnik podpisał tylko imieniem i nazwiskiem lub tylko nazwiskiem, nie podając wcale adresu lub podając go niedokładnie, nie może być pozostawione bez dalszego biegu, jeżeli mimo tych braków można niewątpliwie ustalić osobę odwołującego się.

Do art. 115 § 1 o. p.

1) Płatnik może uiścić opłatę za wezwanie na posiedzenie komisji odwoławczej w terminie otwartym do wniesienia odwołania.

2) Przy rozstrzyganiu odwołań we własnym zakresie działania (art. 118 o. p.) urząd skarbowy nie wzywa płatników do złożenia ustnych wyjaśnień, ani też do uiszczenia brakującej opłaty.

Do art. 115 § 2 o. p.

Opłata za wezwanie podlega również zwrotowi, jeżeli komisja odwoławcza, uznając iż odwołanie nie odpowiada warunkom, przewidzianym w art. 112 pp. a) lub e), albo że przekroczenie terminu do wniesienia odwołania nie nastąpiło z ważnych i nieuchronnych przyczyn — pozostawi odwołanie bez rozpatrzenia.

Do art. 118 § 3 o. p.

1) W odwołaniu od orzeczenia urzędu skarbowego, wydanego na podstawie art. 118 § 1 o. p., płatnik nie może żądać wezwania go na posiedzenie komisji odwoławczej w celu uzasadnienia podniesionych w odwołaniu zarzutów, jeżeli tego żądania nie wysunął w pierwszem odwołaniu lub nie było ono poparte uiszczeniem należnej opłaty; nie może także podnosić zarzutów, których nie przytoczył w pierwszem odwołaniu, ani też składać nowych dowodów, chyba że te zarzuty i dowody wypływają z nowych ustaleń, zawartych w orzeczeniu urzędu na odwołanie.

2) W stosunku do orzeczeń, wydanych na podstawie art. 118 § 1 o. p., służą władzy odwoławczej II instancji wszystkie uprawnienia, wynikające z art. 120, 121 i 122 § 1 o. p., a w szczególności prawo zarządzania uzupełniającego wymiaru podatku.

Do art. 124 o. p.

Odpowiedzi na skargi, wnoszone do Najwyższego Trybunału Administracyjnego od orzeczeń Komisji odwoławczej oraz od orzeczeń i postanowień, wydanych w ostatniej instancji przez izbę skarbową, przedkładają b e z p o ś r e d n i o Trybunałowi przewodniczący komisji odwoławczej względnie izba skarbowa.

Do art. 129 o. p. i §§ 98 i 99 r. w.

Bieg okresów, na które izby i urzędy skarbowe mają prawo odraczać i rozkładać na raty należności podatkowe, liczy się od daty wydania postanowienia o przyznaniu ulg.

Do art. 129 i 130 o. p. oraz §§ 98 i 100 r. w.

Kwoty, wymienione w §§ 98 i 100 r. w., obejmują wyłącznie należności w samym podatku, bez pobieranych ewentualnie do tych należności dodatków i należności ubocznych.

Do art. 130 § 1 o. p. i § 100 r. w.

Izby skarbowe mają prawo umarzać zaległości w podatku gruntowym i od nieruchomości do kwoty 1.000 zł dla poszczególnych płatników w ciągu roku budżetowego w k a ż d y m z w y m i e n i o n y c h p o d a t k ó w z o s o b n a.

Do art. 130 § 3 o. p. i § 105 r. w.

1) Dyrektor izby skarbowej ma prawo umarzać koszty egzekucyjne do wysokości 1.000 zł a naczelnik urzędu skarbowego do 25 zł — dla poszczególnych płatników w ciągu roku budżetowego w każdym podatku.

2) Uprawnienia izb i urzędów skarbowych do umarzania kosztów egzekucyjnych rozciąga się również na wydatki egzekucyjne (§ 57 ust. 1 p. 2 P. E.).

Do art. 130 o. p. i §§ 100 i 105 r. w. oraz art. 178 o. p. i § 119 r. w.

Umorzenie zaległości z tytułu podatków, grzywien, kar pieniężnych oraz kosztów egzekucyjnych może nastąpić zarówno w razie nieściągalności, jak i w przypadkach gospodarczo uzasadnionych lub zasługujących na szczególne uwzględnienie.

Do art. 136 § 2 o. p. i § 502 i. p.

Za „należności" w rozumieniu art. 136 § 2 o. p. należy uważać wszelkie nieuregulowane należności z tytułu podatków, w tymże artykule wymienionych, przypisane w księgach bierczych na koncie właściciela nieruchomości w dniu wydania zaświadczenia, o którym mowa w § 502 i. p., chociażby należności te jeszcze nie były płatne.

Do art. 140 o. p.

Odpowiedzialność za podatek przemysłowy nie przechodzi na nabywcę przedsiębiorstwa w trybie postępowania egzekucyjnego w przypadku, gdy całe urządzenie przedsiębiorstwa wraz ze wszystkiemi znajdującemi się w tem przedsiębiorstwie towarami zostały sprzedane w drodze licytacji. Bez znaczenia jest przytem okoliczność, że nabywca nadal prowadzi to samo przedsiębiorstwo oraz że podatek przemysłowy nie został w całości pokryty z sumy, osiągniętej z licytacji.

Do art. 145 § 1 o. p.

P r z y k ł a d: W poniedziałek, 6 maja doręczono wezwanie do udzielenia w terminie tygodniowym odpowiedzi na wątpliwości; termin upływa w poniedziałek 13 maja.

Do art. 145 § 3 i art. 150 § 1 o. p.

Przepis art. 145 § 3 o. p. stosować należy również do pism, nadanych na pocztę listem zwykłym, jeżeli na podstawie stempla pocztowego można niezbicie ustalić datę nadania listu.

Do art. 154 o. p.

Odmowa przyjęcia pisma nie przez adresata, lecz przez inne osoby, wymienione w art. 154 § 1 o. p., nie jest równoznaczna z doręczeniem pisma. W tych przypadkach pismo należy ewentualnie skierować do zarządu gminy, celem doręczenia w sposób, przewidziany w art. 155 o. p.

Do art. 172 i 178 § 1 o. p.

Na podstawie art. 178 § 1 o. p. odracza się wykonanie orzeczeń, wymierzających kary pieniężne, do czasu uprawomocnienia się tych orzeczeń.

Do art. 181 o. p.

W przypadku nabycia świadectwa przemysłowego niższej kategorji aniżeli płatnikowi przysługiwało na podstawie przyznanych przez Ministerstwo Skarbu ulg generalnych, należy orzec obowiązek dopłaty różnicy między ceną świadectwa, jakie płatnik powinien był wykupić na mocy wspomnianych ulg, a ceną posiadanego świadectwa. W stosunku do tej różnicy powinna być także wymierzona grzywna z art. 181 o. p.

Analogicznie należy postępować, jeżeli płatnik świadectwa przemysłowego wcale nie nabył.

Do art. 207 § 1 ust. 2) o. p. i art. 173 § 3 o. p.

W stosunku do orzeczeń karnych, wydanych przed dniem 1 października 1934 r., kwestję przedawnienia ściągania grzywien i kar pienięż-

nych ocenia się na podstawie dotychczasowych przepisów.

Do § 287 i. p.

Instrukcja podatkowa nie przewiduje żadnego terminu do wykupienia właściwego świadectwa przemysłowego na wypadek odmownego załatwienia podania o ulgowe świadectwo albo o zwolnienie od świadectwa. A zatem jeżeli przed nadejściem odmownego postanowienia w sprawie ulgowego świadectwa przemysłowego lub zwolnienia od świadectwa spisano protokół karny z art. 181 o. p., postępowanie karne należy kontynuować bezzwłocznie po otrzymaniu tego postanowienia.

Do § 393 i. p.

Przepis § 393 i. p. ma zastosowanie również do postanowień, wydanych przez urząd skarbowy.

Podsekretarz Stanu:
W. Staniszewski.

367.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 18 maja 1935 r.

L. D. V. 17759/2/35

w sprawie opodatkowania podatkiem dochodowym osób fizycznych prowadzących księgi handlowe.

Wyciąg

z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 29 stycznia 1935 r. L. Rej. 11041/31 w sprawie ze skargi Zygmunta Antuszewskiego.

. . . .

W odpowiedzi na dekret wątpliwości z 4 listopada 1929, którym podano do wiadomości skarżącego znalezione przy badaniu ksiąg formalne i materjalne braki tychże, udzielił wymieniony pismem z 25 listopada 1929 szczegółowych wyjaśnień. Powołując się także w odwołaniu na te wyjaśnienia, zarzucił skarżący, że wspomniane usterki nie mogą uzasadnić odrzucenia jego ksiąg i ustalenia jego dochodu, z pominięciem tychże, na podstawie norm orjentacyjnych. Jeśli więc w zaskarżonem orzeczeniu jako powód zastosowania rygoru zaoczności podano nieusunięcie wątpliwości władz przez wyjaśnienia skarżącego, a w szczególności uzasadniono odrzucenie jego ksiąg powołaniem się na powody, przytoczone w dekrecie wątpliwości, to uzasadnienie takie nie może właśnie wobec udzielenia przez skarżącego wyjaśnień na dekret wątpliwości, powołanych następnie w odwołaniu, być uznane za dostateczne rozprawienie się z wyjaśnieniami i zarzutami odwołania.

Zauważyć należy, że nawet w razie zasadnego uznania ksiąg handlowych skarżącego za nieprawidłowe, okoliczność ta — według stałej judykatury Najwyższego Trybunału Administracyjnego nie uzasadniałaby sama przez się całkowitego pominięcia ich jako środka dowodowego.

. . . .

— — — — — — — — — — — — —

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 17759/2/35.

Warszawa, dnia 18 maja 1935 r.

Wszyskim Izbom Skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim Urzędom Skarbowym

udziela się do wiadomości.

Naczelnik Wydziału:
(—) *A. Bowbelski.*

368.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 20 maja 1935 r.

L. D. V. 17755/2/35

w sprawie ulg w podatku dochodowym z tytułu nowowzniesionej budowli.

Odpis.

Najwyższy Trybunał Administracyjny
L. Rej. 2180/32.

W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej

Najwyższy Trybunał Administracyjny w składzie: Przewodniczący Sędzia Dr. Małek i Sędziowie: Śliwiński, Urban, przy udziale protokólanta Zawadzkiego, w sprawie ze skargi Bohdana Plucińskiego w Nieświeżu, na orzeczenie Ministerstwa Skarbu zakomunikowane skarżącemu pismem Urzędu Skarbowego w Nieświeżu z dnia 21 grudnia 1931 r. L. 5942 w przedmiocie ulg w podatku dochodowym, — po przeprowadzonej dnia 18 lutego 1935 r. rozprawie, a to po wysłuchaniu sprawozdania sędziego-sprawozdawcy, — uchyla zaskarżone orzeczenie z powodu wadliwego postępowania i zarządza zwrot wniesionej opłaty.

P o w o d y.

W podaniach wniesionych do Urzędu Skarbowego w Nieświeżu, Bohdan Pluciński, powołując się na okoliczność, że w roku 1928 wybudował w Nieświeżu dom, domagał się począwszy od roku 1929 zwolnienia jego dochodu, płynącego z uposażenia służbowego, otrzymywanego w charakterze radcy prawnego od zarządu dóbr Albrechta Radziwiłła od podatku dochodowego na zasadzie art. 33 p. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z 22 kwietnia 1927 poz. 327 Dz. Ust. o rozbudowie miast. Na poparcie swej prośby podatnik przedłożył jużto

z własnej inicjatywy, jużto na żądanie Urzędu Skarbowego: zaświadczenie służbodawcy, stwierdzające wysokość, wypłaconego w latach 1929 i 1930 uposażenia służbowego z wyszczególnieniem kwot zapłaconego podatku, zaświadczenie Magistratu miasta Nieświeża, stwierdzające przeznaczenie , powierzchnię i kubaturę wybudowanych pomieszczeń, zaświadczenie tegoż Magistratu, określające wartość nowej budowli według cen miejscowych, zaświadczenie Inspektora Powiatowego Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych, stwierdzające, na jaką sumę nieruchomość została ubezpieczona, oraz sporządzony przez siebie wykaz kosztów, wyłożonych na budowę domu.

Orzeczeniem z 28 września 1931 L. W. II. 4912/1/31 Izba Skarbowa w Nowogródku załatwiła prośbę podatnika odmownie, zaznaczając w uzasadnieniu, że za wiarygodny wykaz kosztów, poniesionych na budowę, o którym jest mowa w § 33 rozporządzenia z 3 listopada 1927 poz. 913 Dz. Ust., może być uznany tylko spis wydatków, poparty rachunkami na każdą pozycję rozchodową. Z tych samych powodów nie uwzględniło odwołania podatnika Ministerstwa Skarbu.

W skardze na orzeczenie Ministerstwa Skarbu wniesionej do Najwyższego Trybunału Administracyjnego, podatnik zarzuca obrazę art. 33 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z 22 kwietnia 1927 poz. 327 Dz. Ust. oraz § 33 rozporządzenia z 3 listopada 1927 poz. 913 Dz. Ust.

Pozwana władza wnosi w odpowiedzi o oddalenie skargi jako nieuzasadnionej.

Najwyższy Trybunał Administracyjny rozważył, co następuje:

Pozwana władza, opierając się na przepisie § 33 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego z 3 listopada 1927 poz. 913 Dz. Ust., który głosi, że do podania należy dołączyć dowody, uzasadniające prawo do przyznania ulgi, a wśród nich „wiarygodny wykaz, poniesionych na budowę kosztów", stanęła na stanowisku, że wykaz, o którym wyżej jest mowa, winien być poparty rachunkami na każdą pozycję rozchodową. Do takiej atoli interpretacji przytoczonego przepisu brak dostatecznej podstawy w jego treści. Przepis ten bowiem mówi tylko o wiarygodnym wykazie, nie zawiera natomiast żadnego postanowienia, co należy uważać za taki wiarygodny wykaz, w szczególności nie przewiduje dla takiego wykazu żadnych wymogów formalnych. Ocena zatem w każdym konkretnym przypadku, czy przedstawiony przez stronę wykaz kosztów jest w swej treści wiarygodny, należy do właściwej władzy. Gdy wszelako, jak już wyżej zaznaczono, przepis, na którym oparła się władza, nie przewiduje żadnych wymogów formalnych, w szczególności, by każda pozycja wykazanych wydatków była poparta rachunkami, przeto brak takich rachunków nie może sam przez się uzasadnić pozostawienia wykazu, jako niewiarygodnego bez rozpatrzenia. Obowiązkiem władzy jest więc, mimo braku rachunków, zbadać w każdym konkretnym przypadku treść przedstawionego przez stronę wykazu i ocenić w związku z całokształtem sprawy oraz w związku z innemi dowodami jego wiarygodność. Gdy w rozpoznawanej sprawie pozwana władza wbrew powyższemu pominęła przedstawiony przez skarżącego wykaz na tej tylko podstawie, że poszczególne pozycje wykazanych w nim wydatków nie zostały poparte rachunkami, to Najwyższy Trybunał Administracyjny dopatrzył się w tem istotnej wadliwości postępowania i uchylił z tego powodu zaskarżoną decyzję na zasadzie art. 84 p. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z 27 października 1932 o Najwyższym Trybunale Administracyjnym (poz. 806 Dz. Ust.), zarządzając zgodnie z przepisem art. 95 ust. 1 tegoż rozporządzenia zwrot wniesionej opłaty.

Warszawa, dnia 18 lutego 1935 r.

Podpisy:
(—) *Dr. Małek*, (—) *Śliwiński*, (—) *Urban*.

— — — — — — — — — — — —

Najwyższy Trybunał Administracyjny przesyła Ministerstwu, jako władzy pozwanej, powyższy wypis wyroku, oraz zwraca akta administracyjne nadesłane przy piśmie z dnia 20 grudnia 1932 r. L. D. V. 52468/2/32.

Warszawa, dnia 28 lutego 1935 r.

Prezes (—) Dr. Birgfellner

Członek Sekretarjatu Prawniczego:
(—) podpis nieczytelny)

Do

Ministerstwa Skarbu

— — — — — — — — — — — —

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 17755/2/35

Warszawa, dnia 20 maja 1935 r

Wszystkim Izbom Skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim Urzędom Skarbowym

udziela się do wiadomości.

Naczelnik Wydziału:
(—) *A. Bowbelski*.

369.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 22 maja 1935 r.

L. D. VI. 5741/4 35

w sprawie narzędzi kontrolno-mierniczych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział

Skarbowy) i Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych.

Nawiązując do okólnika z dnia 5 lutego 1934 r. L. D. VI. 1426/4/34, Ministerstwo Skarbu poleca Izbom Skarbowym (Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu) przedłożyć w terminie do dnia 15 czerwca b. r. ilościowe wykazy narzędzi mierniczych i przyborów kontrolnych, brak których daje się odczuwać w służbie akcyzowej.

Jednocześnie poleca się Izbom Skarbowym (Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu) i Urzędom Skarbowym Akcyz i Monopolów Państwowych przesłać Ministerstwu Skarbu (Departament Akcyz i Monopolów) uszkodzone plombownice do naprawy, w terminie do dnia 15 czerwca 1935 r.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Zaremba*

370.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 25 maja 1935 r.

L. D. VI. 5995/4/35

w sprawie druków do miesięcznego wykazu ilościowego spraw karnych skarbowych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach oraz wszystkich Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych.

Wobec wejścia w życie nowych przepisów o opodatkowaniu cukru skrobiowego, tłuszczów i kwasu węglowego i konieczności wykazywania przestępstw z zakresu tych podatków w miesięcznym wykazie ilościowym spraw karnych skarbowych, Ministerstwo Skarbu, nawiązując do zarządzenia z dnia 31 marca 1933 r. L. D. VI. 2683/4/33 poleca do czasu sporządzenia nowego nakładu druków dzielić pionowo rubryki 19, 20 i 24, wykazując w nich na pierwszem miejscu w rubryce 19 — cukier skrobiowy, w 20 — tłuszcze i w 24 — kwas węglowy.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Zaremba.*

371.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 23 maja 1935 r.

L. D. VI. 5382/2/35

w sprawie zatwierdzania kierowników gorzelń.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach oraz Urzędów Akcyz i Monopolów Państwowych.

Przepisy § 65 ust. 4 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 746) w brzmieniu rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 16 kwietnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 235) przewidują, iż technik gorzelniczy może być w tej samej kampanji kierownikiem zasadniczo tylko jednej gorzelni; na wyjątki od tego przepisu mogą zezwalać Izby Skarbowe (Urząd).

W związku z tem Ministerstwo Skarbu zastrzega sobie, aby wspomniane wyjątki nie stały się regułą i były stosowane tylko wtedy, gdy dany przedsiębiorca ma rzeczywiste trudności w znalezieniu odpowiedniego technika gorzelniczego, który w danej kampanji nie był jeszcze kierownikiem innej gorzelni lub gdy dany technik gorzelniczy jest kierownikiem innej gorzelni prowadzonej przez tego samego przedsiębiorcę.

Przy sposobności Ministerstwo Skarbu zwraca uwagę, iż praktykowane niekiedy polecanie przez urzędników Kontroli Skarbowej kandydatów na kierowników gorzelń, jest absolutnie niedopuszczalne i że udział władz skarbowych w angażowaniu techników gorzelniczych winien ograniczać się ściśle do czynności, wynikających z przepisów § 65 wspomnianego rozporządzenia Ministra Skarbu.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Zaremba.*

Z MINISTERSTWA SKARBU.

Komunikat
o czasie urzędowania w Posterunku Celnym w Sowiejgórze.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, iż w Posterunku Celnym w Sowiejgórze w okręgu administracyjnym Dyrekcji Ceł w Poznaniu został zmieniony czas urzędowania, a mianowicie: zamiast we wtorki, soboty i niedziele, zostało wprowadzone urzędowanie przez cały rok we wtorki i czwartki oraz w niedziele i święta.

Godziny urzędowania pozostają bez zmian.

Komunikat

o zagubieniu znaczka legitymacyjnego Kontroli Skarbowej w Grodnie.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w okręgu administracyjnym Izby Skarbowej w Białymstoku został zagubiony pomocniczy znaczek legitymacyjny ze srebra Nr. ew. 1, przynależny do Brygady Kontroli Skarbowej w Grodnie.

Komunikat

o wylosowaniu Bonów Funduszu Inwestycyjnego w dniach 16 i 23 maja 1935 r.

W dniu 23 maja 1935 r. wylosowane zostały do umorzenia Bony Funduszu Inwestycyjnego, oznaczone Nr. Nr.: 5560, 6788, 10753, 20729, 21682, 30657, 36655 we wszystkich dziesięciu serjach, wypuszczonych na podstawie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 listopada 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 694).

Wylosowane Bony wykupywane są przez Kasy Urzędów Skarbowych po 100 zł za Bon 25-złotowy.

W dniu 16 maja 1935 r. wylosowane zostały do umorzenia Bony Funduszu Inwestycyjnego, oznaczone Nr. Nr.: 2668, 7658, 16724, 25906, 26252, 26861, 32091 we wszystkich dziesięciu serjach, wypuszczonych na podstawie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 listopada 1933 roku (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 694).

Wylosowane Bony wykupywane są przez Kasy Urzędów Skarbowych po 100 zł za Bon 25-złotowy.

Komunikat

o ogłoszeniu instrukcyj Ministra Opieki Społecznej o państwowej pomocy lekarskiej dla funkcjonarjuszów państwowych w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Opieki Społecznej Nr. 4 z dnia 16 marca 1935 r.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Opieki Społecznej Nr. 4 z dnia 16 marca 1935 r. została ogłoszona instrukcja Ministra Opieki Społecznej z dnia 15 marca 1935 r. Nr. ZN. 14a/4—5 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 81) o państwowej pomocy lekarskiej dla funkcjonarjuszów państwowych.